

Engelommens Brev

15. Januar 1902.
No. 2. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Frank H. Peavy (Portræt)	29	Hvad der kan gøres for Søndagskolen. (Af Prof. S. G. Stub)	48
Det lykkelige Land. (Af Vilhelm Østergaard)	30	Krigen og Missionen i Sydafrika	48
Alkoholens Indflydelse	32	A Wish for the New Year. (Poem by Rev. Chas. Sheldon)	49
Fyrtaarn ved Indsejlingen til Portland, Maine (Billede)	33	Poetry and Life. (By Right Rev. W. Boyd Carpenter, D. D.)	49
Vær ikke Børnene at sladre	34	Prudence Winterburn. (By Sarah Doudney)	50
De to Brødre	35	From the Dales of St. Croix River— "The Devil's Chair" (Illustration)	51
Et uventet Møde (Billede)	38	If Life were but a Year. (Poem by Vida Briss)	54
En sydafrikansk Prins mærkelige Ombendelse (Af Dr. Arthur Pierson)	40	How a Little Boy got a New Shirt	55
Et Mindesmerke for Miss Dig	41	When it Snows	55
Apostelen Paulus. (En Livsildring af Prof. E. Kr. Johansen)	42	Frank H. Peavy	56
Fra Fjærlandsfjorden (Billede)	43		

Lygtetænderen

Fortælling
af
Maria S. Cummins.

Redaktøren af et meget udbredt Lidskrift opfordrede sine Læsere til at indsende Navnene paa de bedste Bøger for unge Mænd og Kvinder. Saavidt vi kunde se, var „Lygtetænderen“ en af de første Bøger paa hver eneste Liste. Det vil med andre Ord sige: „Lygtetænderen“ er overalt betragtet som en af de bedste Fortællinger, man kan byde de unge.

Fra den første Side, hvor der fortælles om en liden, fattig, forsømt, forældreløs Pige, der blev jaget ud paa Gaden en mørk, sur Nat af en Kvinde, som af en eller anden hemmelighedsfuld Grund havde taget sig af hende, — til den sidste Side, findes der ikke en Linie, som ikke er fængslede og interessant. Vi blir kjendt med nogle Personer i denne Bog, som vi lærer at elske som vore egne Venner, og efter at have læst de 400 Sider, ønsker vi, at Bogen var endda større; thi vi tviler os for at sige Farvel til disse ædle, eiegede Mennesker, hvis Glæder er blevne vore Glæder og hvis Sorger er blevne vore Sorger.

Vi følger Gjertrud i hendes Kamp, Fristelser, Forsølgelser, Stusselser og Glæder. Vi fatter en uendelig Medlidenhed med den blinde Emilie, en Medlidenhed, der bliver endnu større, naar vi hører hendes triste Historie. Vi beundrer den kjælle, trofaste Willie og læser med Skræk, hvorledes Gab, Misforstaaelse og Ulykker havde forbitret Phillips's Sjæl og sendt ham som en fredløs Mand vandrende over Jorden. Og gennem hele Fortællingen gaar der en kjærlig, tilgivende, styrkende Aand, som gjør saa uendelig godt.

Det er ikke alene en Bog, som bør læses, men som vil læses med Forsnielse og stort Udbytte.

403 Sider. **75 Cents**
Smagfuldt og godt indbundet
den koster den kun . . . . . portofrit tilsendt.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Fram.

Sangbog for Mandskor.

Samlet og redigeret af

Prof. John Dahle.

Bogen er trykt paa fint Papir og elegant indbundet. Den er 144 Sider stor og indeholder 75 Fædrelands-sange og Stemnings-sange og sælges for . . . \$1.00

Mindeerne om gamle Norge, og det fjære Vårdomshjem, med alle de uudslettelige Minde — baade glade og tunge — følger enhver af os, som har bolet sig her i dette Land. Thi de fleste af os er endnu knyttet til Fædrelandet med Familiebaand, og en Faders og Moders Grav er for os et helligt og fredet Sted, som vi længes ofte at besøge, værne og beskytte. Alle disse vore bedste Følelser finder vi saa herligt tolket og udtrykt i vore gamle hjemlige Sange, og de er ogsaa det skjønneste og bedste vi kan overføre og omplante paa amerikansk Grund.

„Fram“ er medtaget det bedste af de gamle, fjære og kjendte Sange og et ubrændt Udvalg af de senest i Norge udkomne Sange.

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Størrelse 6¼ x 9 Tommer.

„U. U.“ Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbeide

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

283 Cedar Avenue,

MINNEAPOLIS, - - MINN.

Fredsbasunen.

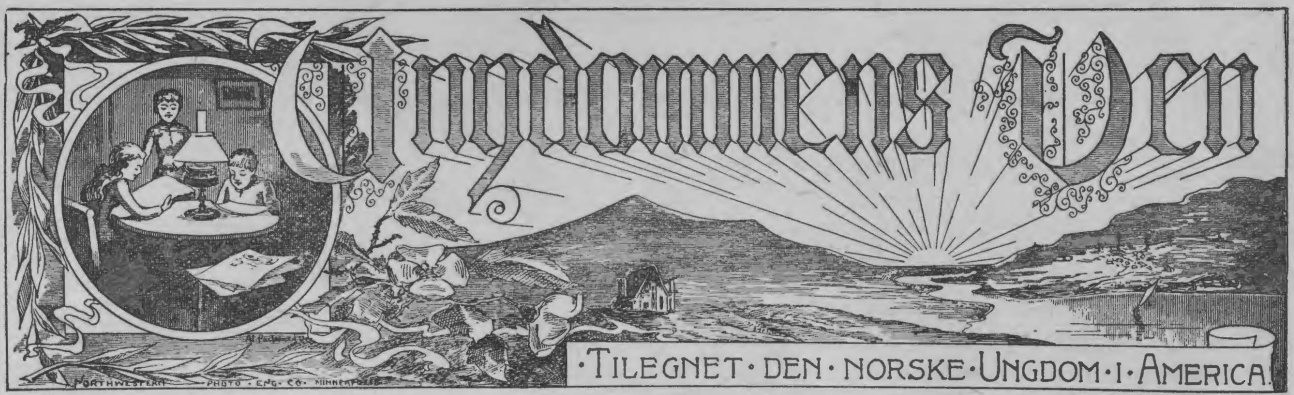
Salmer og Sange til Brug i Menigheden ved Siden af Salmebogen.

Bogen indeholder 505 Sange og er en værdifuld Samling. Bunden i Klædesbind med Skindryg koster Bogen 40c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
283 Cedar Ave., Minneapolis.

Guitartoner,

En Samling af aandelige Sange med Musik for en Stemme og med Guitarkomponement, samlet af S. Vangeland. Sendes portofrit for 35 Cents. Ungdommens Ven, 283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

No. 2.

Minneapolis, Minn., 15de Januar 1902.

13. Aarg.

Frank H. Peavy.
(Se Teksten paa Side 58.)

Det lykkelige Land.

(Et Brudstykke af en eventyrlig Historie.)

Af Wilhelm Østergaard.

— — Det var et Sted, hvor Solen skinnede det meste af Aaret, og som den gode Gud havde velsignet med sliq Frugtbarhed, at Menneskene kunde leve sorgløs og lykkelige. Landet var gjennefskaaret af Floder, der som blin- kende Sølvbaand snoede sig mellem frugtbart Agerland, og Floderne befaredes af fladbundne Fartøier med røde Seil, der bragte Landets Produkter, Mais og Oliven, de gule Citroner og de fløielsbløde Ferskenfrø fra By til By. Men i Byerne var ingen høie Murstenshuse. De var allesammen kun et Stokværk høie, byggede af den hvide Marmorsten, og Murene var dækkede af den dunkle Bedbend, de hvide Roser eller den vilde Vin. Overalt, hvor man gik, duftede det af Sollandets Blomster og Frugt, og Luften var høi og blaa. Menneskene i dette Land var smukke af Skabning og venlige i deres Væsen. Da Jorden gav saa rig Afgrøde, havde de ingen Sorger for Udkommet, og de, der havde mere Jord, end de behøvede, delte med dem, der havde for lidet, thi der var nok til alle.

Misundelse og Begjærighed kjendtes derfor ikke. Luften, Solen og Landets Skjønhed var alle fælles om, og da ingen arbejdede for at berige sig, havde enhver nok til at arbejde paa at blive flogere og lykkeligere.

Udenfor hver eneste By i Landet var der afgrænset en aaben Slette, paa hvilken intet Kvæg maatte græsse og intet Korn dyrkes, men som kun skulde være dækket af Martens egne vildtvoksende Blomster, den blodrøde Balmue og den duftende Krusemynte.

Og her samlede hver Morgen ved det første Dagglimt Byens Folk for at hilse Solens Opgang. Der var Stjernethedere og Bismænd, som beregnede Klodernes Gang og Afstande, granskede Naturens Hemmeligheder og gjorde sig dens Kræfter underdanige, men de stredes ikke om, hvis Visdom der var den største; de havde kun det eneste Maal, at finde Sandheden og i alt, hvad deres Granfker lærte dem, gjorde de Folket delagtig i.

Til dette lykkelige Land kom en Gang to reisende langveis borte fra og fra den samme Kant af Verden, og de havde ogsaa begge det samme Siemed med Reisen. De var som alle Eventyrere dragne ud for at finde Dykken. Den ene var stor og mægtig af Skikkelse, med et stort Hoved paa en lang Krop, gnistrende Øine og skinnende hvide Tænder, som gav ham et paafaldende Udtryk af Graadighed. Den anden var liden og uanseelig af Vækst, men hans høie Øine var fløge og aarvaagne, og det silkebløde Haar og Skjæg, som indrammede hans Ansigt, gav ham et hyggeligt og vennefølt Udseende.

Begge de fremmede blev vel modtagne i det lykkelige Land, og da de havde udhvilet sig og var blevne gjeftfrit og rigeligt vederkøgede, blev de efter deres Ønske førte frem for Landets Konge. Det var en smuk, gammel Mand, som Folket enstemmig havde kaaret til sin øverste,

fordi man holdt ham for det vise og retfærdigste Menneske i Landet, og han delte Magten med ti andre af Landets bedste og vise Mænd, der havde gjort sig fortjente ved at afværge Krig og Sygdom, fikre det almene Vel og udbrede Rundskaab og Lyk. For den vise Konge og hans Raadgivere stedtes de tvende reisende, og Kongen spurgte dem først, hvor de kom fra. Manden med det høie Legeme og det store Hoved svarede: „Jeg kommer fra et Land, som er blevet for lidet for min Uergjerlighed. I Tidernes Morgen har det været som det Land, du hersker over, men jeg og mine Forjængere har sørget for at reformere det. Vi har inddelt Folket i Partier og Klasser, der ligger i Krig med hverandre, og hvad vi ikke selv har kunnet overkomme, besørger vore Naboer; vi kriges om Magt og om Troesbekjendelse, og hvem der ikke vil tro eller tænke, som vi befaler, slaar vi ned eller stiller dem i Gabestokken, som Guds og Menneskers Fiender. Jeg er en hellig og navnkundig Mand i det Land, hvor jeg hører hjemme; jeg bekjender den eneste sande Tro og den eneste Sandhed, og jeg er kommen til dig, o Konge, for at udvide min Magt — thi Magten er Dykke — og desaaarsag vil jeg udbrede mine Lærdomme blandt dit Folk.“

„Din Tale lyder mig sælsom og gaadefuld,“ sagde den gamle Konge. „Dog, kan du gjøre mit Folk lykkeligere, vil jeg give dig Tak derfor. Men nu du?“ henvendte han sig til den lille, uanselige med det silkebløde Haar og Skjæg, — „fra hvilken Kant kommer du, og hvad er dit Ønske?“ „Jeg kommer fra det samme Land som min store Rejsesælle,“ sagde den lille. „Men andre Grunde har givet mig Vandringstaven i Haanden. Jeg er bleven lei ved at se den Strid, som rasede omkring mig og heller ikke kunde jeg dele de andres Tro paa at have tilegnet sig den eneste Sandhed. Jeg maatte tvile og gruble, hvor de andre hovmodede sig af deres Useilbarhed, og jeg blev desaaarsag regnet for en Oprører mod det helligste. Derfor er jeg kommet til dig, o Konge, for at søge et Fristed i dit Land, hvor jeg kan leve i Fred under Beskyttelse af retfærdige Love og uhindret dyrke mit Gaandværk.“

„Og hvori bestaar da dit Gaandværk?“ spurgte den gamle Konge.

„Jeg er en ringe Urtegaardsmand,“ lød Svaret. „Og medens jeg saar Frøet i Jordens Skjød og pleier Blomster og Urter, spejder jeg efter at fange blot et Glimt af de evige Sandheder.“

„Navel — eders Ønsker skulle hver især blive opfyldte!“ sagde Landets Konge. „I skal saa Lov til at nedsaette eder iblandt mit Folk og leve og virke hver efter sin Lyk. Kun en Betingelse stiller jeg: Naar tre Aar er gaaet, skal I gjøre Regnskaab for, hvordan I har levet, og da vil jeg straffe eller belønne eder, eftersom I har gjort eder fortjent til.“

Dette Vilkaar indvilgede de i begge to, og de drog hver til sin Egn af Landet for at indrette sig hver efter sin Lyk. Han, der havde kaldt sig selv en hellig og navnkundig Mand, fik straks meget at bestille. Han fandt, at

Folkene paa den Kant af Landet, hvor han havde slaaet sig ned, var langt tilbage. Allerførst lærte han dem, at de ikke maatte samles paa den aabne Slette for at tilbede det højeste Væsen, Solens og Livets Herre; men de skulde bygge snevre Stenhuse og reise Billeder derinde, og der skulde de forsamle sig og lytte til den Lære, som han prædikede, thi han eiede den eneste rette Visdom og kjendte til Punkt og Prikke alle Tings Skaber, kjendte Tilværelsens Maal endogsaa hinsides Graben, og derfor maatte de allesammen rette sig efter ham, hvis de ikke vilde være evig fortabte. Og han fortalte dem om saa frygtelige Straffe, der ventede dem, hvis de ikke ombøndte sig til hans Tro, at de frygtomme ikke længere vovede at staa imod, og de begyndte at opføre saadanne trange Stenhuse, som den fremmede Yppersteprest havde lært dem at bygge. Og der opstod andre Yppersteprester mellem dem, og hver havde sit Stenhus og sine Billeder, som de paaftod var de eneste rigtige. Thi den ene ansaa sig for at være mere hellig end den anden, og de, som regnede sig selv for de allerhelligste, begyndte at føre Krig mod endel af Folket, som endnu ikke havde villet ombønde sig til Ypperstepresternes Lære. Og saaledes gik det til, at Slegt krigede mod Slegt og Broder mod Broder, og da Troen paa deres egen Fuldkommenhed gjorde dem hovmodige, svandt Kjærligheden med det samme af deres Hjertes, og den rige delte ikke længere sin Ford med den fattige, men nogle maatte sulde, medens andre havde Overflod. Kun Ypperstepresterne trivedes vel, og da der efterhaanden blev flere af dem, maatte der ogsaa bygges flere Stenhuse, men den aabne Slette udenfor Byen, hvor Solen hver Morgen stod op i al sin Herlighed, laa nu øde og tom, og ingen vovede sig mere derud. Alt dette havde Manden med det høie Regeme og det store Hoved faaet udrette, og han mente selv, det var vel gjort; thi han var bleven den mægtigste i denne Del af Landet, og de andre Yppersteprester og alt Folket høiede sig for ham. Lykkeligere kunde han ikke blive, og saa byggede han sig et høit Taarn, hvorfra han kunde overskue sit Verk og se, hvordan det bredte sig fra Dag til Dag. — —

Men nu den anden reisende, som var kommen til dette lykkelige Land? Han var gaaet en helt anden Vej. Først skaffede han sig et Stykke Jord, akkurat saa stort, at han kunde leve af dets Afgrøde, derpaa byggede han sig et Hus og giftede sig med en af Landets Døtre, og siden hørte man ikke noget til ham. Men endelig var de 3 Aar tilende. Der var gaaet mange Aar om, hvad der havde tildraget sig i den Del af Landet, hvor den navnkundige fremmede havde nedsat sig: Vaade med de røde Seil, som gled ad sølblinkende Floder fra By til By, bragte Gud om, at Menneffene der var blevne helt forandrede; de var blevne mørke og mistroiske i deres Væsen; de levede i Strid med hverandre og Lykken var forsvunden fra deres Arne. Men Konaen havde kundgjort, at den Frist, som han havde sat, maatte først være udløben, saa vilde han selv draage ud med sine viseste Raadgivere og se efter, hvorledes alt stod til.

Og en Morgen, da Solen netop var staaet op i sin morgenrøde Pragt over det lykkelige Land, red Kongen og hans Raadgivere samt deres Tjenere ud ad Stadens Port for at begive sig til den Egn, hvor den mægtige fremmede havde bosat sig.

Efter tre Dagsrejser kunde de se det høie Taarn, som han havde bygget, og paa Taarnhætten var der reist en Vindsløi i Skikkelse af en Grib med bakkendevinger og frumt Næb. Men jo nærmere de kom Manden i Taarnet, desto tristere blev Veien og Omgivelserne, og det var, som om der laa Stygger over Landet. Husene af den skinnende Marmorsten var ikke mere som før smykkede med hvide Roser og Vildvin, men Murene var overstrøgne med sort Farve, og Vindruerne luffede som for at spærre Solens Lys ude og paa Tærskelen udenfor sad Menneffer med trætte og forgræmmede Øine, og der saaes ingen legende Børn og hørtes ingen muntre Stemmer, blomstrende Fjgen og Drangetræer var fældede, og allevegne voksede den mørke Cypressen.

Da de havde naaet Taarnet, steg Kongen og hans Raadgivere af Hestene, og Tjenerne reiste et Telt paa Marken, og saa snart Kongen og hans Raadgivere havde indtaget deres Sæde, skikkedes Tjenerne bort for at hente den fremmede, som nu i tre Aar havde boet i dette lykkelige Land.

Han traadte ind i Kongens Telt med opreist Hoved, og hans mørke Øine og hvide Tænder gnistrede og skinnede, som aldrig før.

„Sag har længe ventet, at du vilde komme for at belønne mig!“ sagde han til Kongen. „3 tre Aar har jeg arbejdet paa at vække dit Folk, og det er lykkedes mig. Se dig omkring — det forgløse Bellebnet er forvandlet til Graad og Angst; den jordiske Kjærlighed har maattet vige for den himmelske, og paa dette Sted regnes de time-lige Ting for intet; man lever og strider kun for det hellige!“

„Og hvad kalder du det hellige?“ spurgte den gamle Konge. „Saaledes kalder jeg den straffende Guddom, der tugter Menneffene og bereder dem evig Fortabelse, om de ikke bruger hele deres Liv til at tilbede ham.“

„Bliver Menneffene derved bedre og lykkeligere?“ spurgte den gamle Konge igjen.

„Der spørges ikke, om de bliver lykkelige, men om de bliver hellige.“

Den gamle Konge rystede bedrøbet paa Hovedet og vendte sig til den ældste af sine Raadgivere, som sad ved hans høire Side: „Forklar denne fremmede, hvad vore Bismænd gjennem Aarhundreder har grublet over, og hvad Folket i dette Land kalder helligt!“

Kongens Raadgiver høiede Hovedet og tog til orde: „Den evige Sandhed, det store Mysterium, som det ikke er givet Menneffer at udgrunde, kalder vi helligt, Vi høier os i Urefrøgt derfor, og vi tjener det højeste Væsen ved at elske det levende Liv i alle dets Former, idet vi deraf hændter Læren og Mønstrer til vor langsomme, gradvise Fuldkommengjørelse. Men vi er ikke henfaldne til et saa formasteligt Hovmod, som at ind-

bilde os, at vor skrøbelige Viden omfatter det uudgrundelige, der aabenbarer sig i Rummet og Tidens Kredse, i Frøets Vækst og Stjernernes Gang paa Himmelen. Vi erkjender vor egen Ringhed, idet vor Tanke høier sig med Andagt mod det grænseløse og ubegribelige, som kaldes Gud."

Den gamle Konge havde reist sig op, medens hans Raadgiver talte, og han fortsatte: "Og dette hellige har du krænkert — du har i Selvforgudelse bygget dig et høit Taarn, for at du kunde overskue dit Verk, som du finder godt, men som vi finder ondt; thi du har berøvet Menneffene den Lykkesløelse, som gjør det lettere for dem at være gode og derved nærme sig til den høieste! Til Straf skal du indmures i det Taarn, som du selv har bygget, og din Skjæbne skal tjene til Stræf og advarende Eksempel!"

Med disse Ord gav Kongen et Vink, og Tjenerne greb den fremmede og førte ham ind i Taarnet, hvis Døre og Vinduer straks blev tilmurede, saa at Taarnet kom til at se ud som en isgraa Stenblok, lige saa død som Gribben med det krumme Næb, der sad paa den øverste Linde.

Derpaa lod Kongen sit Telt bryde op, og uden at holde længere Raad, end Dommens Affigelse krævede, drog han videre med sine Raadgivere og Tjenerne; thi der var endnu den anden fremmede, som skulde holdes Dom over.

Han havde boplat sig i en Del af Landet, som laa skjult bag store Olivenstøbe. Det var en gammel, herlig Skov, saa frodig og tæt, at Kongen og hans Rødsagere tilsidst maatte stige af deres Heste og vandre den sidste Del af Veien til Jods. De kom ad Stier, hvor det fjorgamle Løv laa smuldreret og dannede et blødt Tæppe, og nu skintede de en Dværgning, der aabnede sig ligesom en skinnende grøn Grotte, med skiftende Skjæggespil, naar Vinden satte Løvet i Bevægelse. Bag ved laa den fremmedes Hus og hans Urtegaard, og de fandt ham selv i Nærheden af Huset ifærd med at pleie sine Urter og Blomster. Han nikkede haade lystig og venligt, da han saa Kongen og hans Følge, og bød dem alle hjertelig velkommen.

"Hvad har du udrettet?" spurgte Kongen. "Om dig og din Færd er intet kommet mig for Øre, og du maa derfor selv fortælle."

"Al, Herre," sagde den lille og uanseelige fremmede, "skal jeg dømmes efter min Gjerning, da bliver Straffen vel haard. Jeg har ingen Ting udrettet; jeg har kun haft Tid til at være lykkelig. Ser I, hvilke Blomster og Urter her vokser! Jeg har plantet hver eneste med min egen Haand. Af et lidet, usselt Frø har jeg faaet saa skjønne Ting som denne bredbladede Aloe og denne herlige Stjerneblomst; og for hvert Frøhorn, der er groet op under mine Hænders Røgt, har jeg lovet og prisfet den vifte Almaat, som er Tingenes Ophav."

"Men hvordan har du kunnet være lykkelig i denne Ensomhed?" spurgte den gamle Konge.

"Ensom siger I!" svarede Urtegaardsmanden. "Jeg

har jo min hvide Gind! Se eder om, Herre — der kommer hun!" Og Kongen og hans Raadgivere vendte sig om, og de saa en ung Kvinde, som kom ud fra Huset. Hun var lys og fager, som Blomsterne i Urtegaardsmandens Have; hendes Gang var let, og der var Sol over hendes Næsyn. Paa Hovedet bar hun en Staal fuld af Frugter, paa Skulderen en Kruffe med Melk og Honning og i Haanden et Bæger. Saaledes nærmede hun sig de fremmede for at byde dem velkommen.

"Denne har valgt det rette!" sagde Kongen til sine Raadgivere, og han vendte sig til Urtegaardsmanden og tilspøiede: "Til dine Dages Ende skal du leve i det lykkelige Land, hvor du rettelig hører hjemme; thi du har forstaaet den dybe Visdom, at gennem Kjærlighed og Fred gaar Menneffenes Vel til Lykken og til Samfund med de evige Aander."

Og da Kongen havde druffet af Velkomsthægeret, som den unge Kvinde rakte ham, red han atter bort med sine Raadgivere. Manden i Taarnet var indmuret, og al Ting var som før. Kun den isgraa Stenblok med Gribben til Vindfløi blev staaende til Hukommelse om den Færd, som engang havde truet det lykkelige Land.

Alkoholens Indflydelse.

Efter Referat fra 8de Kongres mod Alkoholismen, afholdt i Wien.

Saa Menneffer har nogen Anelse om, hvilken uhyre Mængde, der drikkes Aar for Aar. I det tykke Rige, hvor der foreligger temmelig nøiagtig Statistik, beløber den Sum, som aarlig udlægges til Dram, Øl og Vin, sig til 2½ Milliard Mark, det vil sige Ottendedelen af den samlede Indtægt, og fem Gange saa meget, som hele det tykke Hærvæsen koster. Fjerdedelen af alt Korn ofres til Alkohol, et Omraade af Udstrækning som Kongeriget Sæxen, hvis Rugværdi beløber sig til 388 Millioner Mark, forvandles til berusende Drikke. Hvad har man igjen for disse Udlæg?

Alkoholen gaar fra Fordøiellesorganerne over i Blodet, og med dette til alle Legemets Organer. Den største Del udskilles igjen efterhaanden; fremfor alt gennem Nandedrættet og Urinen, men en ikke ubetydelig Del bliver tilbage i Vævene. I 1891 skrev Professor Birch-Hirschfeld i Leipzig, at hos ober Galbparten af alle obducerede Lig viste Organerne sig beskadigede af Alkohol, og kort derefter berettede Prof. Bollinger fra München, at Lig uden Alkoholbeskadigelse hører til de største Sjældenheder. Enhver Læge kjender Alkoholikernes flimede Luftveie, deres ødelagte Mave, det af Fedt omgivne Hjerte, den haarde Lever, de indskrumpede Nyrer, de forfalkede Hodkar, de skælvende Lemmer, deres Sukkermis- og Nervesvækkelse, deres til Forbrændelse og Epilepsi tilbøielige Efterkommere. Drankeren er mere udsat for alle smitsomme Sygdomme end den afholdende; den eneste, som under Pesttilfælde i Wien kom fra det med Livet,

Dr. Bøch, var fuldstændig afholdende. Hvor oberordentlig mange Tilfælde af venerisk Sygdom skyldes ikke Alkoholens Indflydelse sin Opstaaen.

Hvor sterkt Alkoholen virker paa Dødeligheden og den almindelige Sundhedstilstand, lader sig vanskeligt udtrykke i Tal. De engelske Livsforfæringselskaber har beregnet, at Afholdsbødelighed er omtrent 28 Procent mindre end den almindelige Dødelighed; i Schweiz har man fundet, at hvert tiende Dødsfald inden den mandlige Befolkning er at skrive paa Alkoholens Regning; i Tyskland og Østerrige-Ungarn turde Forholdet være det samme. Ingen By i Verden har saa mange hjertesygge som München, hvor der paa hvert Individ af Befolkningen falder 575 Liter Øl pr. Aar.

Mest af alle Legemets Organer rammes Hjernen. 40

som paa de Hundrede Tusinder, som aandelig og legemlig nedbrydes ved regelmæssig Drukkelse. Naar det naturlige vækker Anstød ved Mennesker, og det nøgne forekommer dem „uanstændigt“, saa har den kroniske Alkoholisering inden store Befolkningslag, mere Skyld heri, end man sædvanlig antager.

Endnu har det Ord Gyldighed, som Darwin sagde: „Gjennem mine, min Fars og min Bedstefars Sagttagelser, som strækker sig langt udover et Aarhundrede, er jeg kommen til den Overbevisning, at ingen Aarsager bringer saa megen Lidelse, Nød og Elendighed i Verden, som Nydelsen af alkoholiske Drikke.“

Vi maa nemlig betænke, at der fører en lang Vej fra den første Beruselse til Forbrydelse eller Selvmord, fra den første Slurk til Syge- eller Galehuset, og at utal-

Fyrtaarn ved Indsejlingen til Portland, Maine.

Procent af alle Sindsyggdomme er Følger af Alkoholmisbrug; i Preussen findes over 20,000 sindsyge, som paa viselig er Døse for Drikkesygen. Beruselsen selv er jo ikke andet end en akut Sindsyggdom. Lad os antage, at vi aldrig havde seet et berusende Menneske, og uden at kende Alkoholens Virkning traf en bekjendt i en saadan Tilstand, at han raver, taler i Bivdelse, ikke er Herre over sig selv, viser Tilbøielighed til Volds handlinger, og endelig synker sanseløs til Jorden. Vi vilde da tro, at han var sindsygg, og i Virkeligheden er han det ogsaa.

Den Skade, som Umaadeligheden anretter ved den akutte Alkoholisme er ringe mod, hvad der skyldes ved den langt hyppigere og mere skjæbnesvangre kroniske Alkoholisme. Paa de Hundreder, som ved Brændevinet drives i Døden, paa de mange Tusender, som Snapsen gjør til Forbrydere, kommer det maaske ikke saa meget an paa,

lige ullykkelige Kvinder og Børn maa lide under den enkelte Last og Sygdom. Hvor mange maa ikke høde for, at deres Fædre var Drankere. Her gjælder i Sandhed det Bud, at Fædrenes Synder hjemses paa Børnene lige til tredje og fjerde Led. I de tyske Idiotanstalter erfarer vi, at af 300 aandsvage Børn, havde de 145 Drankere til Forældre. Attentatforsøveren Weiland skyldes sin Fars Drikkesyge, sine epileptiske Tilfælde.

Hvor vidt de alkoholiske Drikke ogsaa kan bringe noget godt, er meget at betvile, thi naar de overhovedet virker, har de stedse ogsaa skadelige Bi-Virkninger. Dette ubodelige Onde, som de medfører, skalde være nok til at banlyse den fra det menneskelige Samfund. Gvilken Intonsetbens er det ikke, naar Forældre forbitres paa en Cigarret i Munden paa en Gut, medens de ikke blot til-lader, men endog tilbyder ham at drikke Vin og Øl.

3 Løbet af det sidste Aarhundrede har en Drikkevang taget Overhaand, som den enkelte kun med Møje kan uddrage sig. Siger en: „Sag røger ikke,“ saa trænger man ikke videre ind paa ham, men siger en: „Sag drikker ikke,“ vækker han ofte Anstød. Men i Virkeligheden er den, som siger: „Sag har ingen Lørst“ — Mennesket er forresten det eneste Væsen, som drikker uden Lørst — eller „jeg er en Modstander af Alkohol,“ langt friere end den, som end uvilligt underordner sig Drikke-Banen, eller rettere Drikke-Ubanen.

Mange vil erkjende Berettigelsen af det her sagte, men er af den Mening, at Alkohol-Modstandernes Bestræbelser er frugtesløse, fordi den Fiende, som skal bekæmpes, er for overmægtig. Dette troede man ogsaa for 70 Aar siden i England og Amerika, da Afholdsbekæmpelsen her begyndte; for Tiden gives der i de Forenede Stater, af hvilke nogle har forbudt Produktion, Indførsel og Salg af berusende Drikke, til Millioner, i Storbritanien 8 Millioner Afholdsbjalt; i Skandinaven kom der for 50 Aar siden 30 Liter, nu kun to Liter Alkohol paa hvert Individ, i Norge er Drankergalskaben (Delirium) blevet en nok saa sjelden Sygdom.

Kun i Mellem-Europa, fremfor alt i Frankrige, Belgien, Tyskland og Østerrige vokser Forbruget af Alkohol fra Aar til Aar. Vel er ogsaa her forskellige Selskaber i Virksomhed, men disses Virksomhed har dog hidtil kun været en svag Dæmning mod det uendelige Gaa af berusende Drikke, som stadig drikkes.

Lung er Kampen og vanskelig er Opgaven; man misligner og spotter endnu ofte dem, som drager tilfældts mod Folkefienden Alkohol; men hvis det er sandt, at tilflut dog det fornuftigere og hensigtsmæssige faar Overhaand, da vil denne Bevægelse, i hvis Historie Wienerkongressen fra 9de til 14de April indtager en fremragende Plads, ikke virke forgæves til Folkets Vel og til Menneskehedens Betsignelse.

Lær ikke Børnene at sladre.

„Intet Under, at Verden er fuld af Sladder,“ sagde en Dame, da hun kom hjem fra et Besøg hos en Veninde. „Sag har netop været i Besøg paa et Sted, hvor Børnenes Opdragelse særlig synes at gaa ud paa at oplære dem til at blive de mest fortrædelige Fredsforstyrrelere, jeg nogeninde har seet. Sag maa tilstaa, at jeg blev forfærdet ved endel af det, jeg fik Anledning til at se og høre. Saaledes blev f. Eks. et af Børnene sendt hen til Naboen i et Grinde. Idet den lille Pige gik ud af Døren, hvisttede Moderen høit nok til, at hun kunde høre det: „Sag sender hende nemlig derover for at se, hvad de tager sig for.“ Barnet var naturligvis hurtigtænkende nok til at fatte Betydningen af dette, hvorfor hun selvfølgelig ogsaa brugte sine Øine og Øren det bedste, hun kunde, thi hun vidste jo nok, at jo mere hun havde at fortælle, desto bedre Udsigter var der til, at hun kunde faa sit Ønske opfyldt, som hun netop for nogen Tid havde

tigget om, nemlig at gaa og tilbringe Natten hos en af sine Legekamerater.

Da den lille kom tilbage, blev hun underkastet en lang Række aldeles uforstammede Krydsførgsmaal — hvem var der, hvad de gjorde, hvad de sagde, hvordan deres Klæder var, hvilke Retter, man havde paa Bordet, og ethvert andet Spørgsmaal, som Moderen muligvis kunde tænke paa. Sag var temmelig vis paa, at Barnet ikke sparede paa Overdrivelser i sine Beretninger; men hun fik istand en ganske pen liden Historie. Moderen var saa henrykt over Datterens Evne til at iagttage, hvad der foregik over hos Naboen, at hun tillod hende at gaa, skjønt hun først havde bestemt at negte det. Da hun næste Morgen kom hjem, var det de samme Spørgsmaal om igjen; og inden de to var færdige med deres Samtale, var der kun saare lidt, der foregik i den Familie, uden at den lilles Moder havde fuld Rede paa det.

Sag tilbragte fire Uger hos denne Familie og gik bort derfra med et bedrøvet Hjerte. Og dog var Moderen paa ingen Maade en ondskabsfuld Kvinde. Sag tror, at dersom hun tilfulde havde fattet Udstræknigen af den Stude, hun tilføiede sit Barn, ved at opmuntre hende til at lægge Merke til og tale om alle Naboenes Affærer og Handlinger, vilde det have forfærdet hende.

Paa et andet Sted, hvor jeg var i Besøg, saa jeg en flaaende Modsetning til dette. En liden Pige blev nemlig irettesat af en Veninde, fordi hun ikke viste nogen Interesse i visse Naboanliggender, der drøftedes.

„Du er jo slet ikke videbegjærlig,“ sagde Veninden. „Hvorfor spørger du ikke om, hvad de tager sig for og agter at gjøre?“

„Det kunde da aldrig falde mig ind,“ svarede den lille.

„Dit Lossehoved!“ sagde den besøgende, idet hun forlod Huset.

„Brød dig aldrig om det, kjære Lotte,“ sagde ieg. „Thi naar du ingen Nysgjerrighed har, fristes du heller aldrig til at sladre eller til at blande dig i andres Affærer. Du er meget heldigere stillet, end hun er. Tag dig derfor aldrig den Sag nær.“

Disse to Piger udviklede netop de Karaktertræk, som man efter Opdragelsen maatte vente. Den ene blev en utaalelig, dømmeshg Sladderhank, der aldrig lod nogen i Fred, og som derfor hverken blev afholdt eller agtet af nogen. Den anden tog vare paa sine egne Saer aienem hele sit Liv, saaledes som hun havde gjort i sin Barn-dom, og var beundret og afholdt af alle.

Den, der ikke kan lide, kan heller ikke nyde.

Man maa ikke forbitte hinanden Livet ved stadig at træde paa hinandens Sjertesødder.

Til at sætte Skæbnens rullende Kiul i Bevægelse behøves ofte kun et Barns svaae Haand. Men en Sampsons fulde Kraft formaar ikke at stanse det.

De to Brødre.

Tredie Kapitel.

Efter en seks Ugers Tur i Høilandene skrev Sir Evelyne til Presten Forsyth og sagde, at han haabede at være hos ham Torsdag i næste Uge for at tage sin lille Bror tilbage med sig til England. Janet og Elsie, de to ældste Døtre i Prestegaarden, følte sig næsten ængstelige ved Tanken om at modtage en saadan Gjest; de havde meget overdrevne Ideer om det engelske Levesæt, men haabede, at den unge Baronet for en Gangs Skyld vilde finde sig i at opgibe den sene Middag og nedlade sig til at nyde deres sædvanlige Aftensmaaltid, der bestod af The og forskjellige substantielle Sager. Og ganske vist kunde nok enhver lade sig friste af de Forsyninger, der bedækkede Bordet, — det velmagende Brød af Hvede og Rug, det nyfjernede Smør, Honning, Fløden og Havretkjeksene og endelig de mægtige Skiver af saltet Oksetjød, som Prestegaarden var bekendt for. Presten var endnu i sit Studerbørelse, Gutterne — han havde ogsaa flere Elever i Huset — inden sine egne Enemærker; og Willy, den, der af alle var mest interesseret i den forventede Gjest's Komme, vandrede omkring snart hist, snart her i stor Angst og Bæven, — hvis Sandheden maa siges, — ved Tanken om snart at skulle møde denne ukjendte Bror. Til sidst hørtes Gjul. Willy forsvandt hovedfuld, og Presten Forsyth gik til Døren for at ønske sin Gjest velkommen. Han førte ham ind og forestillede ham for sine Døtre, som, hvor utroligt det end forekom dem, straks følte sig ganske utvungne overfor ham. Den ligefremme Venlighed og Forekommenhed i Sir Evelyne's Bæsen frembragte sædvanlig den Virkning paa alle dem, med hvem han kom sammen. Om en kort Stund gik de ind i et andet Bærelse for at drikke The. Fem eller seks Børn var grupperet rundt Bordet. Sir Evelyne saa næsten ængstelig fra den ene til den anden af de rødkindede og rødhaarede Smaagutter, der stirrede saa nysgjerrig paa ham, da han traadte ind i Bærelset, for at søge at udfinde, hvem af dem der kunde være hans lille Bror.

„Hvem er min Willy?“ spurgte han Elsie, ved hvis Side han stod.

„Han er ikke her. Hvor er han?“ spurgte hun og vendte sig til Robin, hans sædvanlige Legekamerat.

„Jeg tror, han løb og gjemte sig,“ var Svaret. „Han sagde, han havde ikke lyst paa nogen The i aften.“

„Løb og find ham, vil du, Robin?“ sagde hun leende. „Han maa være et eller andet Sted ovenpaa.“

Om nogle faa Minuter blev Døren atter aabnet, og Robin kom ind igjen. Halvt skjult bag ham kom en anden liden Skikkelse, mod hvem Sir Evelyne raast vendte sig. Det var et smukt, slankt Barn paa omtrent otte Aar, skjønt temmelig høi for den Alder. Hans alvorlige Øine, gyldne Haar og de fine, regelmæssige Ansigtstræk

dannede en fuldstændig Modsetning til hans Kamerats kraftige Figur og friske røde Kinder. Da han nølede og ikke lod til at turde komme nærmere, gik Sir Evelyne næsten ivrig henimod ham. Hans Hjerte bankede ham varmt imøde; der var noget i hans Blik, der mindede ham om Faderen.

„Saa, dette er min lille Bror?“ sagde han, idet han bøjede sig ned og kyssede ham. „Og var du saa forfræfkelig bange for at komme ned og hilse paa mig, hvad?“

Det Smil, der ledsagede disse Ord, var beroligende. Willy saa op — et taknemmeligt, lidt spørgende Blik. Dette var ikke saa forfærdeligt, som han havde tænkt sig; og da han for første Gang mødte sin Brors Øine, sagde hans ubedragelige barnlige Instinkt ham, at han ikke havde stor Marsag til Frygt. Da han havde faaet Plads ved Bordet mellem ham og Elsie, følte han sig snart sammenlignelsesvis tryk. Han talte ikke meget; men det gjorde han aldrig, og der førtes en livlig Samtale mellem Presten Forsyth og hans Gjest. Et Par Gange kastede Willy et halvt stjaalent Blik paa det smukke Ansigt ved Siden af sig; det var af en saa forskjellig Type fra alle, han havde været vant til at se. Resultatet tilfredsstillede ham øiensynlig; for en Gang, da han opfangede et fornøiet, spørgende Blik fra Sir Evelyne's smilende mørke Øine, opklaredes hans egne til et umiskjendeligt Smil. Efter Theen vendte de tilbage til det andet Bærelse; men da Børnene ikke viste sig, spurgte Sir Evelyne, om han ikke skulde faa se Willy mere den Aften.

„Na ja,“ svarede Janet; „de er ialmindelighed over fine Leksler en halv Times Tid nu, og saa kommer de herind til Sengetid.“

„Hvad synes De om ham?“ spurgte Presten Forsyth. „Er han omtrent, som De havde tænkt Dem ham?“

„Han ser ikke saa robust ud som Deres Gutter. Har han svag Helbred?“

„Nei, jeg tror ikke det; han har ialfald aldrig haft nogen alvorlig Sygdom. Men min Gustru var saa omhyggelig for ham; aa, hvor kjær det Barn var hende!“ Og hans Stemme skjald. „Det er i hendes Grav, hans lille Hjerte vil blive ladet tilbage; han holder sig fremdeles saameget der. Hun var en Mor for ham i alt uden Navnet, og saa høit som mine andre Børn elskede hende, var de dog aldrig misundelige over hendes Kjærlighed til Willy.“

„Staffels lille Tyr! Men saa er der ialfald et Baand mindre at overrive, naar han forlader eder alle. Jeg formoder, jeg gjør bedst i ikke at tænke paa at sende ham i Skole for det første?“

„Na nei, han er altfor ung til det; og han er netop et Barn, De bør se at have under Deres egne Øine et Aar eller to idetmindste. Jeg tror,“ tilføjede Presten Forsyth smilende, „at han næsten er lidt bange for, at De skal faa vide, han endnu ikke er begyndt paa Latin. Jeg talte flere Gange om det, men hun sagde altid, at der var Tid nok til det. I andre Ting har han gjort gode Fremfærd.“

„Det kan snart indhentes. Vor Sogneprest tager imod unge Elever; jeg kan sende ham derhen naarsomhelst.“

Netop da kom Børnene ind igjen. De blev snart optaget af forskellige Ting; men Sir Evelyn bemærkede, at Willy straks forlod de andre og listede sig hen i en stille Krog med en Bog. Han fulgte ham og spurgte ham, hvilken Bog det var. Willy saa op og gav ham den, idet Farven steg op i hans Kinder. Det var en stor, gammel-dags Udgave af „Bunhans Pilgrimsvandring“, fuld af forunderlige Illustrationer.

„Vil du fortælle mig om nogle af disse?“ spurgte Evelyn for at begynde en Samtale. „Det er længe siden, jeg har seet den Bog.“

Han satte sig ned og tog Willy paa sit Knæ, og BARNET glemte snart alt i den ivrige Interesse, med hvilken han forklarede sine Yndlingsbilleder. Sir Evelyn var meget blid og kjærlig mod ham; etpar Gange, naar han strøg hans lyse Haar eller talte nogle kjærlige Ord til ham med lav Stemme, saa Willy op med et tillidsfuldt Blik i sinene, som om hans nye Bror ikke var en fuldt saa forfærdelig Person, som han havde forestillet sig.

„Nu vil du ikke blive saa forstrækkelig bange for at se mig imorgen; vil du vel?“ spurgte han leende, idet han ønskede ham Godnat. „Jeg tror ikke, vi skal blive fremmede længe!“

„Nei,“ svarede BARNET med Underlighed; og hans ivrige Kjærtegn ved Adskillelsen syntes at skulle være et Forsøg paa at faa ham til at glemme, at han nogenfinde havde følt saa.

Det var endnu tidligt næste Morgen, da Sir Evelyn kom ned. Den overordentlig smukke Dag og Landskabet vilde Skjønhed fristede ham til at tage en liden Tur. Han vandrede henad en liden Klippesti, der førte opad Bjergets Side. Elven flød brusende gennem Dalen; paa den anden Side hævede sig steile Fjelde. Landskabet var ligesom et stort Billede af den gamle graa Kirke, halvt skjult af Mos og Efeu. Et let Taageflør hvilede over det hele, og den eneste Lyd, der afbrød Stilheden, var den fjerne Gjøen af en eller anden Hyrdehund eller Kvægets Brølen, mens de drog affted til sine luftige Græsgange. Han vandrede videre, nedad Bjergets anden Side, og befandt sig endelig tæt ved Kirkegaardsmuren og stod og saa over den paa de gamle mosbegravede Gravstene med sine forunderlige Inscriptioner, da hans Blik fængsledes af et straalende hvidt Monument, overskygget af en Grædepil. Han blev tillige var en liden ubevægelig Stillestående, der knælede ved Siden af det, og da han gik nærmere, opdagede han, at det var Willy. Han blev høist overrasket ved at se ham der saa tidlig og ganske alene; men saa huskede han, hvad Presten Forsyth havde fortalt ham, og forstod, at BARNET var der for at tage et sidste Farvel med den Plet, han elskede saa høit. Først tænkte han, at han ikke vilde forstyrre ham. Det gulløkkede Hoved var bøiet over Graven; han havde øiensynlig ikke seet ham. Men netop, da han vendte sig

bort, stansede han atter ved at høre en sagte Gulken, der syntes at komme fra det lille Hjertes inderste Dyb.

„Jeg kan ikke forlade ham saaledes,“ tænkte han. Han gik et Skridt nærmere. Ved Lyden af Fodtrin hævede Willy Hovedet. En pludselig Stræk kom over ham for, at hans Bror skulde være kommet for straks at tage ham bort, og han kastede sig atter ned paa den græsbevoksede Gravhøi i et Anfald af heftig Sorg.

„Mit stakkels Barn,“ sagde Sir Evelyn blidt, idet han bøiede sig ned og løstede ham op i sine Arme, „jeg er bedrøvet over at se dig saa fortvilet; jeg vidste ikke, du var her, før jeg tilfældigvis kom herhen. Vil du ikke lade mig tage dig hjem nu?“ tilføjede han, da det lille Hoved træt sank ned paa hans Skulder.

„Na, ikke endnu, ikke endnu,“ hulkede han. „Lad mig blive her lidt længer, aa lad mig! Det er sidste Gang,“ hviskede han, og stirrede med taarefyldte Øine paa den lave Grav, hvor hendes Navn stod indskrevet paa det smukke, hvide Marmor. „Det er ikke Liden til at rejse endnu, er det?“

„Nei, vi har endnu to Timer tilbage; men lad mig vente paa dig. Jeg synes ikke om at lade dig være her alene.“

„Na, jeg er aldrig alene her!“ svarede han uskyldig. „Jeg skal snart komme; men jeg maa sige Farvel til hende!“

Sir Evelyn kunde ikke sige mere; han satte ham ned igjen og gik ud gennem den lille Port; men der stansede han og ventede paa ham, uden dog at kunne sees af ham. Det heftige Udbrud af BARNETS Sorg havde dog nu lagt sig, og da han for sidste Gang knælede paa den rolige Plet, opløstede han sit Hjerte i en inderlig Bøn om, at han aldrig maatte glemme de Lærdomme, han havde lært af hende, han havde elsket saa høit, at hendes Frelser maatte blive hans, at han maatte møde hende en Dag i det lyse Hjem, hvor der ingen Adskillelse er mere. „Na, Tante Effie,“ hulkede han, „hvis jeg bare maatte blive her og ligge her ved Siden af dig. Hvad skal jeg gjøre uden dig?“ Han plukkede nogle faa af sine kjære Blomster, som voksede der, og med mangt et længselsfuldt, nølende Blik vendte han sig langsomt bort. Han stansede endnu en Gang, da han kom til Porten. Solen skinnede nu klart over den gamle Kirkegaard undtagen hist og her, hvor Skyggen af Barlindtræernes Grene faldt. Kjærlig syntes Morgensolens Straaler at hvile paa den smukke hvide Sten og forgylde den grønne Torv og de duggede Blomster. „Hvor deiligt det tager sig ud!“ udbrød han; „hvorledes skal jeg holde ud at forlade det?“ Og han hulkede atter bitterlig. Men han kjæmpede med sig selv og blev tilfids tilroligere; og saa gik han henad Stien, til Kirken skjultes for hans Blik ved en pludselig Omdreining.

Det værste ved Afskeden var over nu. Et Dieblit efter saa han Sir Evelyns høie Stikkelse vandre langsomt henad Veien et Stykke foran ham. Da Willy nærmede sig ham, vendte han sig om og sagde: „Ser er du jo; jeg begyndte at tro, at du havde taget en anden Vej

hjem." Og da han saa paa ham og bemærkede, hvilken Anstrengelse, han gjorde for at beherske sig, tilspøiede han venlig: „Nad os hvile et Dieblit, skal vi? Vi har god Tid endnu." Og han satte sig ned paa en stor Sten ved Beikanten og sluttede ham i sine Arme.

„Du og jeg maa se at blive rigtig gode Venner nu, lille Mand; hvad? Synes ikke du ogsaa det?"

„Jo," svarede BARNET alvorlig; „og — og jeg er saa glad over, at jeg har seet dig og været lidt sammen med dig, før du tog mig med til England, for nu tror jeg ikke —" og han stansede.

„Hvad tror du ikke?" spurgte EVELYN og lod til at more sig over ham.

„Jeg vilde sige, at jeg tænker, du kanske slet ikke vil gjøre, som Gutterne sagde. De sagde, at du straks vilde sende mig i Skole; tror du, du vil?" tilspøiede han med et ængsteligt og bønfuldende Udtryk i sine Øine.

„Nei, min Gut, aldeles ikke endnu, saa du behøver ikke at ængste dig ved Tanken derom. Var det alt, hvad der laa dig paa Hjerte?"

„Nei, ikke ganske; for tænkt, jeg er endnu ikke begyndt at læse Latin; og de sagde, du vilde blive saa forbausset over det og kanske vred."

„Vred!" gjentog hans Bror og saa ned i de søde, taarefyldte Øine, der var hævet op mod hans. Han tilspøiede ikke mere; Tonen var nok. „Har du sagt mig alt nu?" spurgte han efter en kort Pause, og vil du love mig altid at komme til mig, naar du er bedrøvet over noget? Skjont jeg ved," tilspøiede han kjærlig, idet han sluttede ham tættere ind til sig, „jeg ved, at jeg ikke kan være for dig alt, hvad du har tabt."

Willhs Ansigt var skjult nu, for han kunde ikke holde Taarerne tilbage; men da EVELYN begyndte at fortælle ham om sin Barndoms Sorg, klyngede BARNET sig til ham, som om han sølte, at et sterkt Baand bandt ham til hans Bror.

EVELYN rejste sig nu og tog Willhs Haand, og de gik videre sammen. Denne Samtale havde draget dem nærmere til hinanden. Han havde sagt sandt; de vilde ikke længe blive fremmede for hinanden. Da de kom til Prestegaarden, fandt de Trokosten færdig og alle nede. Sir EVELYN og Presten Forsyth havde etpar Minuters Samtale i Studerbærelset, og saa sluttede de sig til de øvrige. Det var et meget taust Maaltid. Willh var afholdt af alle, og alle var bedrøvet ved Tanken om at skulle skilles fra ham. Elsie, som siden sin Stedmors Død havde draget speciel Omsorg for ham, havde vanskeligt for at holde Taarerne tilbage, isærdeleshed, da han i sidste Dieblit klyngede sig til hende og hvistede:

„Glem mig ikke, Elsie; jeg vil saa ofte tænke paa dig; og du maa undertiden gaa derhen og se til mine Blomster — alle Snekløkkerne er udsprunget nu!" Hun kunde ikke svare ham.

Boguen var for Døren; Sir EVELYNS Tjener var ivrig optaget med Bagagen. Willh kom noksaa godt gennem Afskeden med de andre; men da han kom til Robin, sin specielle Ven og Legekamerat, forsøgte de begge for-

gjøves at være kjætte. Presten Forsyth kom tilsidst og hentede ham.

„Gud velsigne dig, mit kjære Barn!" sagde han og tog ham i sine Arme. „Vi kommer alle til at savne dig; men jeg haaber, vi en Dag skal se dig igjen!"

Willh havde altid haft en vis Frygt for sin alvorlige, lidt strenge Onkel Robert; men nu holdt han sig saa fast om hans Hals, som om han aldrig kunde forlade ham. Presten Forsyth anbragte ham i Bognen, Sir EVELYN fulgte efter, Bogndøren blev lukket, og de kjørte bort.

Gjennem sine frit strømmende Taarer sad Willh og stirrede efter dem, til de forsvandt for hans Øine; saa hørte han Hovedet og hulkede høit i nogle Minuter. Hans Bror forsøgte ikke at sige noget; han lagde kun sin Arm omkring ham og fik ham til at læne sig mod ham. Men da han blev roligere, sølte han nu og da en kjærtegnende Berøring af Broderens Haand eller hørte et sagte udtalt, trøstende Ord. Willh sølte sig taknemmelig mod ham; instinktmæssig forstod han den finsøende og virkelige Venlighed, der saaledes lod hans Sorg have frit Løb uden at forsøge at hemme den. Lidt efter lidt drog EVELYN ham ind i en Samtale om de Steder, de passerede igjennem, og da han tilsidst sad hyggelig i en Rupe alene med EVELYN, og Toget begyndte at bevæge sig, blev han ganske oplivet, Farven kom tilbage i hans Kinder, og hans Øine straalede af Liv. Han fik sig en god Svøvn, før de naaede Perth; og da Toget bruste ind paa Stationen, mørede han sig kostelig ved at iagttage Folkemassen og den store Uro og Travlhed. Sir EVELYN maatte tale med Stationsmesteren om noget Fiff, han havde sendt nedover Dagen før; men han sagde til Willh, at han blot skulde blive borte et Dieblit. Willh var ikke lidet bange ved at blive ladet alene tilbage; men han vovede ikke at bede om at maatte gaa med ham, og han trøstede sig med at følge EVELYN med Dinene, til han tilsidst forsvandt i Hoben. Fem Minuter gik, og saa blev Døren aabnet af en Konduktør. „Der er Rum her," sagde han, og en Dame traadte ind. Hun havde en Raabe og en Reisevæske i Haanden, hendes Slør var nede, saa Willh ikke rigtig kunde se hendes Ansigt, og hun satte sig i den anden Ende af Rupeen. Han stillede sig atter ved Vinduet og begyndte at se sig temmelig ængsteligt omkring efter EVELYN; han kunde forstaa af Travlheden paa Platformen, at Tiden næsten var ude. Klokkerne ringede — endnu ingen EVELYN!

„Na, hvad skal jeg gjøre!" raabte han høit og glemte ganske, at der var nogen anden tilstede. „Seg maa se at komme ud!" Og han forsøgte at aabne Døren; men den modstod alle hans Anstrengelser.

„Jeg er bange, der neppe er Tid til det," sagde en blid Stemme bag ham. „Skal jeg se, om jeg kan hjælpe dig?"

I samme Dieblit begyndte imidlertid Toget at bevæge sig, og Willh tabte ganske sin Selvbeherskelse og brast i Graad.

„Na, han vil blive ladet tilbage!" udbrød han; „hvad skal jeg gjøre?"

Et uventet Møde.

„Stakkels Barn! Hvem er det, der er kommen fra dig?“

Han saa op. „Det er min Bror,“ hulkede han. „Han skulde tage mig med sig til sit Hjem i England langt herfra, og jeg har aldrig været der før. Na, hvor kan han være?“

„Du skal se, han rimeligvis alligevel er med Toget,“ svarede hun. „Det er meget langt, og han har kanske ikke faaet Tid at komme helt herhen; men du vil ganske vist træffe ham igjen i Stirling, naar vi stanser der.“

„Tror De virkelig det?“ spurgte Willy i en mere forhaabningsfuld Tone. „Hvorlænge vil det vare, før vi er der? Men tænk, hvis han ikke er der!“ Og atter overvældedes han af sin Frygt.

Den unge Pige lagde sin Arm blidt om ham, og til sidst blev han roligere. Hun havde taget Eløret tilside, og hendes unge, smukke Ansigt indtog straks hans hele lille Hjerte.

„Hvor venlig De er mod mig! Hvad skulde jeg have gjort, hvis De ikke havde været her?“ Og lidt efter lidt begyndte han at fortælle hende, at han netop havde forladt sit gamle Hjem, og hvor høit han havde elsket sin Tante Effie, som nu var i Himlen. „Men hun er lykkelig nu,“ hvisttede han, „og jeg er ikke længer borte fra hende; er jeg vel?“

„Nei,“ svarede hun kjærlig. „Jeg føler ganske ligedan overfor min Mor. Jeg synes ofte, hun er mig saa nær — min søde Mor!“ tilføiede hun drømmende. „Ja, hun er lykkelig — lykkelig hos den Frelser, hun elskede og troede paa.“

Willy saa op — et Blik, der viste, at han forstod og sympatiserede med hende, og saa vedblev de at tale sammen, til han næsten glemte sin Betyrning. Men da de nærmede sig Stirling, og Toget begyndte at gaa langsommere, stod han atter ængstelig ved Vinduet. I samme Øieblik, det stansede, stak han Hovedet ud; men han saa intet. Pludselig udbrød han: „Na, der er han! Evelyn! Evelyn! Her er jeg!“

Sir Evelyn ilede hen til ham, og da han aabnede Døren, før Willy næsten i Armene paa ham.

„Mit kjære Barn,“ udbrød han, idet han gik ind i Vognen, „jeg har tænkt paa dig hele Tiden. Jeg var vis paa, at du vilde være hange ved at være ladet alene tilbage; men Sagen er, at jeg ganske ubentet traf paa en gammel Ven i Perth. Han var i samme Regiment som jeg, og vi talte saa ivrig sammen lige til sidste Øieblik, at jeg bare havde Tid til at styrte ind i nærmeste Vogn, da Toget allerede begyndte at gaa. Var du meget hange?“ spurgte han smilende.

„Ja, i Begyndelsen. Jeg tænkte paa, hvad der vel vilde blive af mig; men jeg bryder mig ikke det allermindste om det nu mere.“ Og han saa saa kjærlig op paa ham, at Sir Evelyn uvilkaarlig hviende sig ned og kysede ham.

Tognet for nu aafsted med stor Hurtighed. Willys Bekjendt havde trukket sig tilbage til sin forrige Plads.

„Evelyn,“ sagde han efter en Pause og saa hen paa

hende, mens han talte, „jeg ved ikke, hvad jeg skulde have gjort i al denne Tid, hvis den Dame der ikke havde været saa venlig mod mig. Hun sagde, at jeg vist vilde træffe dig igjen i Stirling, og hun talte længe med mig og gav mig alle de Kjæts, hun havde til sig selv, for jeg var saa sulten.“

„Men hvorfor spiste du ikke din Frokost? Jeg sagde til Wilson, at han skulde sætte Kurven herind.“

„Ja, den staar under Sofaen der; men jeg kunde ikke faa den op; den er bundet saa fast.“

Sir Evelyn brugte ikke lang Tid til at faa den op, og snart havde de foran sig en fristende Forsyning af forskellige Sager.

„Jeg synes, du burde hyde din nye bekjendt noget, Willy; synes ikke du ogsaa det?“ spurgte hans Bror med lav Stemme.

„Ar, maa jeg?“ udbrød han ivrig. „Ja, lad mig bringe hende noget!“

Evelyn lagde nogle Stykker Kylling og andre gode Sager paa en Tallerken, og Willy gik forsigtig hen til hende med det.

„Vær saa god!“ sagde han, da hun saa op fra sin Bog. „Jeg er hange, jeg tog alle Deres Kjæts fra Dem.“

„Tat,“ sagde hun smilende og tog Tallerkenen fra hans Haand; men hendes Øine var løftet op mod Sir Evelyn med et halvt undseligt, halvt spørgende Blik.

Muligens blev han ligesaa flaaet, som Willy var bleven. Han talte ikke for et Øieblik. Saa hviende han sig fremover og sagde med den ham eiendommelige Venlighed: „Vil De tillade mig at takke Dem for Deres store Godhed mod min lille Bror? Han har netop fortalt mig derom og ved ikke, hvorledes han skal kunne være Dem taknemmelig nok for det.“

Hun rødmede let, idet hun svarede: „Jeg kunde desværre ikke gjøre meget for ham; men han lod til at være glad ved at have nogen at tale med.“

„Ja, det var jeg,“ faldt Willy ind. „Hvad skulde jeg have gjort, hvis De ikke havde sagt mig, at jeg vilde træffe Evelyn igjen i Stirling?“

De to andre kunde ikke lade være at le af denne uskyldige Erklæring; og saa begyndte de sit Maaltid. Det var en meget gemtlig Frokost. To Vinglas og to Par Knive og Gaffler maatte gjøre Tjeneste for tre; men Evelyn og Willy benyttede et Glas og et Par Knive sammen, til den sidste store Fornøielse. Da de var færdige, køb Willy atter hen til sin nye Bekjendts Side, og en lang Stund var de ivrig optaget med den lille Bog, hun havde læst i. Sir Evelyn læste eller lod, som om han læste sin Avis. Men Billedet foran ham var noget forstyrrende. De to unge Hoveder var høiet tæt sammen; hendes med sine hylgende Maser af silkeblødt brunt Haar berørte næsten Willys gyldne Lokker. Han troede, de maatte have noget at afhandle sammen, der interesserede dem begge meget. Til sidst — altfor snart for Willy — naaede Toget Edinburgh. Der maatte de alle stige ud. En ældre Tjenestepige ventede paa den unge

fremmedes Ankomst og var ibrig for at faa hende med sig saa snart som mulig.

„Tak, jeg har ingen Bagage,“ sagde hun til Svar paa Sir Ebelyns næsten ibrige Tilbud om at se efter den; „den kom igaar en anden Ve.“

„Na, maa De virkelig forlade os?“ udbrød Willy utrøstelig. „Jeg vilde ønske, De altid skulde blive hos os! Skal vi aldrig se Dem igjen?“

Hun smilede halvt, idet hun sagde: „Jeg er bange, der ikke er megen Sandsynlighed for det. Men vil du modtage denne til Erindring om mig?“ og hun lagde den lille Bog, hvori de havde læst, i hans Haand.

Willy var henrykt. „Na, hvor snilt af Dem!“ udbrød han. „Jeg ønskede saa at høre noget mere;“ og næsten ubevidst løftede han sit Ansigt op for at kysse hende.

Hun høiede sig siebliffelig ned, og de udvekslede et kjærligt Farvel; og med en noget forhøiet Farve vendte hun sig derpaa til Sir Ebelyn, der stod ved Siden af. „De maa lade mig takke Dem nu,“ sagde hun ligefremt, „fordi De overlod ham saa meget til mig; en træffer ikke paa en saadan liden Kamerat hver Dag.“ Og hun saa hen paa Willy, der netop da var aldeles optaget af sin nye Stat.

„Jeg er meget bedrøbet over, at vi skal skilles saa snart,“ svarede Ebelyn med Varme; „men jeg tror, det er jeg, som fremdeles maa være Dem forbunden, for De har været overmaade venlig mod ham. Men vil De ikke engang tillade mig at se Dem til Bognen?“ tilspøiede han, da hun allerede vendte sig halvt fra ham, advaaret af den surmulende Tjenestepiges utaalmelige Blikke.

„Na, nei Tak,“ svarede hun; „det er tæt herved;“ og med en let Bøining ilede hun bort.

Sir Ebelyn løftede paa Hatte. Han stod og saa efter hende, til hun var ude af Syn, og saa tog han Willys Haand og gik henad Platformen for at faa nye Billetter. Han stansede en Gang og bad om at faa se den lille Bog og slog næsten ibrig op Tiltebladet; men de eneste Ord, han fandt der, var: „Til min lille May, fra hendes kjærlige Moder.“ Det var alt. Han gav Bogen taus tilbage, og snart var de afsted igjen og oplevede ingen flere Hændelser, før de naaede Miston.

(Fortættets).

En sydafriansk Prins mærkelige Omvendelse.

Af Dr. Arthur Pierson.

Den følgende Historie er fortalt af William Johnson, en af de største Missionærer, som har været udsendt fra Tyskland.

Det var i 1816 at han drog ud til Sierra Leone — Løbehjergene — paa Afrikas Vestkyst. I sin Dagbog har han nedtegnet mange mærkelige Oplevelser og Historier — men ingen mere eiendommelig end den om en befriet Negerlave.

Denne Negerlave havde oprindelig hjemme i et af de mægtige Riger langs Guldkysten, hvor han var en

Søn af en indfødt, forholdsvis mægtig Konge. Han var udseet til Tronarving og stod formedelst sin kraftige og mandige Skjønhed og Uforsærdethed i høi Gunst hos sin Fader. Denne havde givet ham mange Husfruer til egte — og Bryllupshøjtideligheden skulde netop fejres, da Slavejægere i overmægtig Antal faldt ind i den kongelige Landsby. Kongen dræbtes og hans Søn blev blødende af mange Saar, tagen tilfange.

Under Marschen ned mod Kysten, lykkedes det Batuba — saaledes var den indfødte Prins Navn — tilligemed en Kamerat, at kaste sig over sine Bogtere, frarøbe dem deres Skjæbnaaben og med disse at flygte og finde Ly i en af de tætte Krattskove. Men de to havde kun undgaaet Slavejægerne Klo for at falde i en blodtørstig Løves. Ved det første Syn af Roddyret, der nærmede sig, tog Batubas Kamerat Flugten uden mindste Forsøg paa at forsvare sin syge og svage Lidelsesfælle.

Batuba kunde aldrig glemme denne Feighedens Daad og hvor Gavn.

Forgjæves søgte han at gribe det Gevær, som han havde stjålet fra Slavejægerne. Skjønt svag, krøb han derfor, ophvænde alle sine Kræfter, tilbage til det Baal, hvor de nylig havde tilberedt sit tarvelige Maaltid — og idet han den hele Tid skarpt holdt sit Blik heftet paa sin Modstander, greb han en gloende Brand fra Baalet. En og to Gange forsøgte det blodtørstige Uhyre at storme ind paa ham. Hver Gang blev det drevet tilbage af den brændende, harpiragtige Fakkell, Batuba holdt foran sig. I Angst for den svidende Smerte, dreves Uhyret tilsidst paa Flugt ved at Batuba med den anden Haand tog Gløder fra Baalet og kastede paa den.

Efter mange Møisommeligheder kom den arme Batuba helt ned til Kysten. Her blev han atter greben af Slavejægerne og ført ombord i et Skib. Men dette blev erobret af velvillige Englændere paa en dertil udsendt Orlogsmænd, der førte Slavefribets Ladning, vel 250 Negre, til Sierra Leone.

De blev frie Borgere — og begyndte at bygge sig nye Hjem. Hvad beskriver Batubas Forbauselse, da han blandt de allerede befriede og før ankomne, finder sin troløse Kamerat. Han traf ham paa et af de Møder, som William Johnson netop paa denne Tid havde begyndt. Der udbrød fra den Dag et bittert Fiendskab mellem disse to — det kom snart til aabenbare Haandgribeligheder og paa alle Maader søgte de at gjøre hverandre Fortræd. Da blev Batuba pludselig greben af Guds Mand. Han lærte at læse Guds Ord og forsøgte at leve som en Kristen, og fra den Stund blev hans Sindelag ganske anderledes mod sin Fiende. Men denne indstilte ikke sine Fiendtligheder — og „en Dag“, fortæller nævnte Missionær, „kom Batuba hderst ophidsset og blodig hen til mig.“

Jeg indsaa straks, at det vilde være frugtesløst at tale med ham, saa længe han var i den Sindstilstand, og idet jeg bad Gud vejlede mig, syntes jeg Manden sagde til mig: „Benyt Guds Ord.“ Jeg aabnede mit nye Testamente, og idet jeg traf paa Matt. 5, 11, 12, sagde

jeg til ham: „Tror du paa, hvad som er skrevet i denne Bog?“

Han svarede: „Ja.“

„Nu vel, saa læs da, hvad Jesus siger i disse Vers.“

Jeg sagde videre: „Spotter denne din Fiende dig?“

„Ja, han giver mig alle Slags Øgenavne.“

„Forsølger han dig?“

„Ja, hver Dag.“

„Taler han allehaande ondt mod dig?“

„Ja, han sagde, jeg havde stjaalet fra ham, men jeg har ikke gjort det.“

„Hans Beskyldninger er altsaa falske?“

„Ja, falske.“

„Er du aldeles sikker paa det?“

„Ja, ganske sikker.“

„Hvorfor gjør han det da?“

„Fordi jeg er en kristen og ikke længer vil gjengjælde hans Ondskab med ondt.“

„Det er altsaa for Jesu Skyld?“

„Ja, for hans Skyld.“

„Ja, men da siger Jesus, at naar de gjør disse Ting mod eder for min Skyld, er I salige.“

„Men han har ingen Ret til at behandle mig sli!“

„Nei, ganske vist ikke, men det forandrer ikke Jesu Ord, at naar de gjør dette, er I salige. Se nu paa det næste Vers, skal du saa se, hvad du under Omstændighederne pligter at gjøre: „Glæder og fryder eder! Thi eders Løn skal være megen i Himlene.“

„Hvad!“ udraabte han, „siger Jesus virkelig, at jeg er salig, naar jeg lider for ham, og at jeg skal glæde og fryde mig?“

„Ja, Jesus siger, at du er salig, og at du skal glæde dig.“

Jeg har aldrig seet en saadan Forandring foregaa med noget Menneffe, som med denne stakkels Negerslave. Ordets Lys syntes at begynde at kaste sine Straaler ind i hans Sjæl. Det bitre Udseende svandt, og et himmelsk Smil oplyste hans Ansigt, idet han sagde: „Siger Jesus, at jeg skal glæde mig, vil jeg ogsaa gjøre det,“ og han stod op og sprang omkring for at udtrykke sin Glæde. Saa gif han hen og vaskede Blodet af sit Ansigt. Kom derpaa tilbage og satte sig stille ned for at modtage videre Undervisning i Guds Ord.

Jeg spurgte ham da: „Har du fremdeles Lyst til at hevne dig paa din Nabo?“

„Na nei da,“ svarede han, „jeg trænger ikke det nu, da jeg er salig og glad. Alt det onde, han gjør mig nu, vil kun tjene til at forsøge min Lykke.“

Dette var en visseelig Wandens Gjerning i hans Hjerte. Ordet blev levende og klart for ham; thi det er ikke naturligt for Syndere at glæde sig i Trængsler. Men Sandhedens Ord kan trøste, og ved det kan Gud styrke sine „med al Styrke efter sin Herligheds Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde.“

O, at alt Guds Folk vilde adlyde hans Ord, som denne enfoldige Neger gjorde. Da skulde vi have mere Glæde ogsaa under Missionstrængslerne, og der skulde

ikke være nogen Mangel paa frivillige Arbeidere, hverken hjemme eller paa Missionsmarken. Og er det ikke enhver Discipels klare og ligefremme Pligt at gjøre, hvad Jesus befaler:

„Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen.“

Batuba blev senere en af Johnsens mest trofaste Medhjælpere og et stort Lys blandt sine sorte Brødre.

(Evangelistent.)

Et Mindesmerke for Miss Dix.

Under Overskriften: „Gode Mænd og Kvinder“, stod der en Tid siden i „Ungdommens Ven“ et længere Stykke om Dorthea Dix. Der blev det fortalt, at hun som en liden Pige begyndte at holde Skole for at hjælpe til at bestride Familiens Udgifter. I flere Aar holdt hun Skole, men hun var ikke fuldt tilfreds med denne Gjerning. Hun havde hørt om og tildels været Vidne til den umenneskelige Behandling, som øvedes mod de sindssyge paa Sindssygeanstalterne. Hun fik ingen Fred, før hun hengav sig helt og holdent til Arbeidet for at faa istand Reformen paa dette Omraade. Og fra hun var ung indtil hun blev ganske gammel, reiste hun fra Aahl til Aahl, fra Stat til Stat. De fleste Folk levede i Uvidenhed om de Grusomheder, der blev begaaet mod deres ulykkelige Brødre og Søstre eller de troede, det skulde saa være. Men Miss Dix fik Vinene op paa Folk, og Hjertene blev rørt til Medlidenhed. Hun traadte ogsaa frem for de lovgivende Forsamlinger, og næsten bestandig var hun heldig, idet nye og bedre Love kom istand.

Det paastaas, at hun samlede til barmhjertige Gie-med ikke mindre end tre Millioner Dollars, og at hun selv stiftede 32 Anstalter af forskjellige Slags. Da Borgerkrigen brød løs, var hun en af de første Kvinder, som erklærede sig villig til at gaa paa Slagmarken som Sygepleierke, og paa dette Omraade udførte hun et saa stort og merkeligt Arbejde, at Kongressen voterede hende sin Tak og forærede hende et kostbart Flag.

Intet Mindesmerke har endnu været sat hende, men nu er man langt paa Vei til at faa opført et. Et par Aar siden kjøbte tre Kvinder, Miss Anthony, Mrs. Spofford og Mrs. Beedy, til det Sted, hvor Miss Dix var født. Medens de sad paa Græsset med Fødderne hængende ned i Kjælderens, hvor Huset havde staaet, besluttede de at sætte sig i Spidsen for en Bevægelse, hvis Maal skulde være at reise den merkelige Kvinde, som her var født, et værdigt Monument. De begyndte Arbeidet straks, og om ikke længe vil Monumentet staa færdigt.

Sjælen er den Balplads, hvor Kjødets og Wandens strides.

Det er næsten endnu vigtigere, hvorledes Menneffet tager imod sin Skjæbne, end hvorledes dets Skjæbne er.

Apostelen Paulus.

En Livsfildring

af

Prof. E. Kr. Johnsen.

(Slutning).

Lo lange Aar varede dette Fængsel. Men der kom ogsaa andre Trængsler til foruden de ydre Lænter. Uveirskthet begyndte igjen at reise sig i Øst, tunge og mørke kom de væltende, og da Uveiret stod paa værst, saa det næsten ud til, at Kirkestibet i Lilleasien skulde gaa tilgrunde. Dog sparede Herren sin tro Tjener fra at opleve dette, men endnu, før han steg ned i sin Grav, skulde han dog saa se de første Skæbner dukke op, og han forstod med sit skarpe Blik, at hans Menigheder gik farlige Lieder imøde. Denne nye og største Fare, som den kristne Kirke har mødt, er *Gnosticismen*.

Det første og andet Aarhundrede af vor Tidsregning var Religionsblanderiets gyldne Tid, i den Henseende ikke ulig vore Dage. Man havde mistet Troen paa de gamle Guder og troede gennem en filosofisk Bearbejdelse af de forskellige religiøse Former at naa Sandheden, og der var gjort flere Forsøg i den Retning. I Alexandria var der saaledes en Skole, der forsøgte at sammenarbejde Jødernes Tro og den græske Filosofi. I Lilleasien var et vidt Felt for saadant Arbejde; mangfoldige forskellige Folkeslag med hver sin Religion mødtes her, og Filosofien havde her haft mange fortræffelige Dyrkere. Da kom den kristne Religion, baaret frem af Apostelen Paulus, og gik sin Seirsgang over Landene. Tusender indlemmedes i Menighederne. Hans Forkyndelse var særlig skikket til at vinde Hedningerne, thi han talte om en Gud, der elskede alle og havde Frelse for alle uden Forskjel. Jødedommen havde gjort krampagtige Forsøg paa at strue den nye Religion ind i sine Former; Judaisterne havde gjort sine Stormløb mod de paulinske Menigheder, men Paulus' kraftige Forkyndelse havde for altid brudt Braadden af den indenfor den hedningekristne Kirke. Judaisterne havde heller ikke saa let for at saa varigt Tag paa de paulinske Menigheder, thi de var dog fremmede, og det vilde blive vanskeligt at saa Grækerne til at blive Jøder ved Omskjærelse og Overholdelse af Loven. Men værre blev det, naar der kom en Retning, der vilde forene den græske Tænkning med den kristne Tro, og det var denne store Fare, der nu trængte Kristentroen med Undergang. Judaismen vilde kvæle den kristne Kirke med Jødedommens snevne Former, Gnosticismen vilde udtynde den i sine luftige Spekulationer, begge vilde have ødelagt den.

Denne sidstnævnte Retning, der allerede mod Paulus' Livsaften begyndte at hæve sit Hoved, antog en noget forskjellig Skikkelse paa de forskellige Steder. I de vestlige Strøg af Lilleasien rundt Efesus tog den en mere praktisk, længer inde i Landet, rundt Koloßæ, en mere teoretisk Skikkelse. Grækerne var i det hele tilbøielige til at filosofere, og derved laa da den Fare overmaade nær, at man kom til at underburdere og affvække det nye og høiere i Kristentroen og blande det sammen med deres

tidligere religiøse Tanke og Livsformer og lod Fantasiens faa frit Spillerum, hvorved man fik istand de forunderligste Tankebygninger og ofte gav Rjødets det allerfrieeste Raaderum.

Mens Paulus sad i sit Fængsel, fik han Bud om den nye Fare, som var igjære i hans østlige Menigheder, og han besluttede derfor at sende dem en Advarsel. Endnu havde ikke dette nye antaget faste Former, men det maatte stanses itide. Han sendte derfor en Kundskrivelse, som han adresserede til Menigheden i Efesus, og et Brev til Menigheden i Koloßæ.

Rundt Efesus var man svært tilbøielig til at fæste Tiltro til alt, som havde noget hemmelighedsfuldt ved sig. Det hedenske Mysterivæsen florerede her, og alt Slags gaadefuldt og uklart Vaas, som havde et vist filosofisk Tilnit, ansaaes for idel Visdom og skarpsindig Dybsindighed, og end mer tiltalende blev dette derved, at de, som fulgte denne Retning, sterkt fremhævede Mandens Frihed overfor Rjødets. Deres Land levede høit oppe i Visdommens luftige Sale, og da var det ikke saa nøie med Rjødets; det fik stille sig, som det vilde.

Rigeoverfor dette Væsen, som dog endnu var i sin spædste Barndom, fremhæber Apostelen, at ogsaa han kjender en Hemmelighed og en Visdom, men denne store Hemmelighed, som fra Verdens Begyndelse af har været skjult i Gud, har Gud nu kundgjort for Efeserne gennem Apostelen, forat de skulde saa Indsigt i denne Guds Hemmelighed, som er Kristus; og ligeledes har Apostelen forkyndt dem Guds Visdom, som er hans evige Frelsesraad, der er fuldbyrdet i Kristus Jesus, vor Herre. At besidde denne Hemmelighed og være indviet i denne Visdom, er Livets største Lykke, og hertil var de udvalgte af Gud, som havde givet dem sit Sandheds Ord og sin Mand, forat deres Forstands Døe skulde bli oplyste, „at I kan kjende, hvilket det Gaab er, hvortil han har kaldt eder, og hvilken hans Arvs herlige Rigdom er blandt de hellige.“ I Lyset af disse kristne Sandheder er det, de maa se paa Livet; og dette maa de føre efter Guds Ord, som ogsaa vil sætte dem istand til at leve et helligt Liv og befæste dem i Sandhedens Erkjendelse, saa de naar Mandens Modenhed og ikke mere som Børn lader sig omtumle og omdrive af ethvert Lærdoms Veir ved Mennekesnes Spil, ved Træfthed til Forsørelsens Kunstgreb. — Saaledes søger Apostelen at advare sine Menigheder og formane dem til et sundt og smukt Kristentliv.

Samtidig med, at han sender Brevet til Efesus, blir ogsaa Koloßerbrevet affendt. Epafras var nemlig kommen til Apostelen fra Koloßæ og havde bragt Bud om Forholdene der. Som allerede nævnt, havde denne gnostiske Retning her faaet en noget anden Form. Frygterne var i høi Grad tilbøielig til Sværmeri. — Filosoferne her trak en skarp Grænse mellem Mand og Materie og

Fra Fjarlandsfjorden.

S. HOLTEN

tænkte sig som det højeste at komme i Forbindelse med de overfjanselige Magter, med Guddommen, der var høit hæbet over alt materielt. For at hæve sig hertil, opfandt de en Lære, som de laante af den kristne Lære om Kristus og Englene, og dette gav de et filosofisk Sving ved at sammensmelte det med Filosofen Platons Lære om Ideerne. De tænkte sig da, at Kristus var den højeste Engel, og at alle Engle indtog en Mellemstilling mellem Gud og Menneffene; det gjaldt derfor paa en eller anden Maade at faa fat paa disse Væsener. Men da Materien hindrede dette paa mange Maader, og Anden var lænket til Legemet, saa foragtede de Legemet og pinte det paa mange Maader. Kol. 2, 18; 21, 23. Disse fine Lærdomme forstod de at give en tillokkende Form, som bedrog mange, saa de ikke forstod, hvor farlig disse Lærdomme var. Kol. 2, 4. Og mange trostydige kristne tog den Strengthed, disse Folk viste mod sit Legeme, for en særdeles Gudsfrugt.

Paulus efterviser ogsaa i dette Brev Gulheden i dette gnostiske Gemmelighedsstræmmeri og overaandelige Væsen og viser dem, hvor nødvendigt det er, at de fyldes med Erkjendelse af Guds Vilje i al aandelig Visdom og Forstand, thi kun da kan de vandre Herren værdig til fuldt Velbehag. Han skildrer ogsaa for dem, hvor høit hæbet Kristus er over alt andet, og hvorledes han har forliget alle Ting med Gud ved Korsets Blod. Denne Gemmeligheds herlige Rigdom, „Kristus i eder, Herlighedens Haab“, Kristi Person og Gjerning, er det, Paulus har forkyndt, og dette maa de holde urokkelig fast, da vil de ogsaa holde Stand mod alle Bildfarelser.

Sammen med disse to Breve gik der en anden liden Skrivelse, Brevet til Filemon. Anledningen til dette Brev var, at en Slave ved Navn Onesimus havde flygtet fra sin Herre, Filemon, en kristen, som boede i Koloossæ. Slaven havde paa en eller anden Maade forseet sig, og var bange for Straffen, og havde derfor flygtet. Han var da kommen til Rom. Der havde Paulus fundet fat paa ham, bundet ham for Kristus og faaet ham meget kjær. Nu skulde Onesimus reise til Koloossæ, og Paulus ansaa det for rettest, at Slaven vendte hjem sammen med ham, og gav ham saa et Brev med til sin Herre, forat denne skulde tage vel imod ham. Dette lille, merkelige Brev, der endog har bundet Fritænkernes dybe Beundring, viser os Apostelens Karakter fra en ny Side. Han, som forstaar at kjæmpe saa vældig mod Branaglære og al Slags Synd, kan ogsaa tale med sin Takt, ja, ogsaa den ustyldige Spøg ved han at finde Udtryk for (B. 18, 19). Det er et iegodt Hjerte, som taler i Brevet.

Vi har nu fulgt den store Hedningeapostels Liv fra hans Barndom og til han som Fange sad i Rom og ventede Afgjærelse af sin Sag. Vi befinder os nu ved Begyndelsen af Aaret 64. Her slutter Fortællingen i Apostlernes Gjerninger, og det eneste, vi kjender til hans senere Dage, maa hentes ud af korte Notiser i Brevene til Timoteus og Titus og frembyder adskillige Banffeligheder, som det imidlertid ligger udenfor vor Skildrings Ramme at gaa nærmere ind paa.

Uf disse Breve, som vi med de fleste Fortolkere anser

for at være skrevne efter Roms Brand, kan vi tegne følgende Omrids af Apostelens sidste Leveaar. Aaren 64 er endelig hans Sag kommet op, og ved den gunstige Rapport, han bragte med sig, og det gode Vidnesbyrd, han har faaet af Præfekten for Prætorianleiren i Rom, er han bleven løsladt. Han var nu ikke saa lidet oppe i Aarene, vistnok over de 60; svagheden havde han altid været, og meget ondt havde han lidt, saa han forstod godt, at Livets Aften var nær. Men endnu havde han ikke seet Spanien, som han saa meget havde ønsket, og desuden var det ham en Trang endnu engang at faa se endel af sine Menigheder igjen, før Herren kaldte ham bort fra hans Dagverk. Vi ser, at han har besøgt Areta, hvor han lod Titus tilbage (Tit. 1, 5), og gjen saa endnu engang Menigheden i Filippi (1 Tim. 1, 3) samt Menighederne i Grækenland (2 Tim. 4, 20) og blev Vinteren over i Nikopolis i Epirus. Herfra skrev han sit første Brev til Timoteus og Brevet til Titus. Paulus havde sendt Timoteus til Efesus for at være dem tilhjælp i de Banffeligheder, som de holdt paa at komme ind i, og nu skriver han til ham for at opmuntre ham i Kampen mod Gnostikerne og vejlede ham heri. Til Titus skriver han for at give ham forskellige praktiske Raad i anledning af den Rundreise, som denne foretog rundt i Menighederne, forat hjælpe dem til en fast Orden. Næste Aar begav han sig igjen ud paa Reise, besøgte Troas og Efesus, som han saaledes fik gjense mod Forventning endnu en Gang, og reiste derfra til Milet, hvor han maatte lade Trofinus tilbage paa Grund af Sygdom, og kom saa til Korinth. Her tog han Skibskelighed til Spanien og vendte derfra tilbage til Rom, rimeligvis i Aaret 66.

Der havde været tunge Tider for Menigheden i Rom, medens Apostelen var borte. Ikke længe efter, at han var løsladt, udbrød der en voldsom Brand i Rom. Det var den 19de Juli Aar 64. Branden begyndte i nogle Høner i Nærheden af Cirkusbygningen, og da der blæste sterkt den Dag, udbredte Ilden sig med rivende Hurtighed. Det ene Kvartal efter det andet blev Rov for det uovervindelige Flammehav.

En forfærdelig Rædsel greb Folk; de flygtede til alle Kanter, og hvor de kom hen, brændte det, og Folk troede ogsaa at se Personer, der greb Brande og flyngede ind i Huse, som Ilden endnu ikke havde grebet, og flere af disse var kjendt som tilhørende Keiser Neros Tjenesteb. Dag efter Dag rasede Branden og rev med sig for Fode, Fattigmænds Hytte og Rigmandens Palads, Templer og offentlige Bygninger. Umaalige Værdier og uerstattelige Kunstværker i mængdevis blev Rov for Querne. I seks Døgn rasede Ilden, og først den syvende Dag blev man Herre over den, men da stod neppe en Tjerededel af den store By igjen; Resten var en rygende Grusdyng, hvoraf Flammerne af og til blaffede op. Hundreder tusender af Menneffer var bleven husvilde.

Der blev vistnok paa Slottets Beføstning opsørt en Masse Baratter, men det forslog ikke. Folketstemningen var i høi Grad bitter; alle forstod, at Ilden var paasat og med Forsæt vedligeholdt, og en rasende Harm greb Masserne, da det kom ud, at Keiseren selv havde staaet paa

Mæcenas Taarn iført Skuespillerdragt med Cithar i Haand og nydt det storartede og rædselsfulde Skue, medens han begejstret deklamerede Digtet om Trojas Brand. Folk vidste, at Keiseren ikke syntes Rom var smuk nok, og at han ønskede den gamle By bort, forat en ny, pragtfuld Hovedstad efter hans Sind kunde bygges paa den gamles Ruiner.

Folkets Mistanke kom ham for Øre, og dette grusomme Uhyre, der som en feig Usling skabte for sit eget Liv, greb da til et afskyeligt Middel til at faa Mistanken bort fra sig, og for at Folkets Raseri skulde finde et Udlob. Det blev bekendtgjort, at al Sandsynlighed pegede paa, at det var de kristne, som var Brandstifterne, og nu kastede den rasende Mængde sig over den uskyldige Menighed, og der begyndte et forfærdeligt Myrderi. Mange led Martyr døden under de rædselsfuldeste Kvæler, thi Nero ønskede ogsaa at beruse sig i Synet af deres Dødslidelser. En hel Del blev korsfæstede i Neros haver, andre syet ind i Dyrehuder og sønderrevet af Blodhunde; atter andre blev i levende Live overgivet med varmt, flydende Bleg, bundne til Pæle til begge Sider af Veien i de keiserlige Parker, og naar Mørket faldt paa, tændte man Fild paa dem, og Keiseren kjørte sin gyldne Vogn og nød Synet af de brændende Menneskestykker, som vred sig som Orme, før Døden gjorde Ende paa deres grufulde Lidelser.

Et Rædselens og Angstens Skrig gik over hele den kristne Kirke, thi Budskabet om Neros Skændselsgjering spredte sig hurtigt over hele Riget. Nu saa de kristne sig med engang stillet frem til Skue, al Verdens Øine var fæstede paa dem og de fik en Anelse om, hvad der ventede dem; thi det, som var skeet i Rom, kunde gjentage sig hvor som helst. Men med Glæde blev de ogsaa Vidne til Martyrernes Standhaftighed. Den paulinske Menighed havde faaet sin Bloddaab.

Hvor Apostelen var, da dette Budskab naaede ham, ved vi ikke; men vi kan nok tænke, hvad han følte, da han hørte om Forsølgelsen. Han ønskede vist, at han kunde været død i deres Sted, at Hedningernes Had og Brede heller havde rammet ham.

Da saa Apostelen to Aar senere vendte tilbage til Hovedstaden, var alt forandret. En Mængde nye, pragtfulde Bygninger havde reist sig, og der herskede en uhyre Træthed med Gjenopbyggelse. Af Menigheden traf han bare en Rest, som var blevet sparet, blandt dem hans kjære Læge, Lukas, og maasse Apostelen Peter.

Paulus forstod godt, at hans Levedage snart var talte. Sædet ulmede endnu, og af og til slog det ud, snart faldt en, snart en anden af de kristne som Offer. I disse Dage skrev Apostelen sit sidste Brev, nemlig 2det Brev til Timoteus. Han føler Dødens Nærhed og ønsker, at hans elskelige Søn skal være hos ham i hans sidste Stund; han vil ogsaa gjerne sende ham nogle opmuntrende Ord. Der gaar en vemodig Stemning gennem hele Brevet. "Det, som vi her læser," siger Calvin, "om Kristi Rige, om Haabet paa et evigt Liv, om den kristnes Kamp, om den trosfulde Bekendelse, om den vise, usvigelige Være, er ikke skrevet med Blæk, men med Apostelens Blod." — "Skam

dig ikke ved vor Herres Vidnesbyrd eller ved mig, hans bundne, men lid ondt med Evangeliet ved Guds Kraft. Saa bliv da du, min Søn, sterk ved den Naade, som er i Kristus Jesus. Lid du da ondt som en god Jesu Kristi Stridsmand! — — Alle, som vil leve gudeligt i Kristus Jesus, skal blive forfulgte. — — Thi jeg ofres allerede og min Døtgangs Tid er forhaanden."

Ikke længe efter dette, gik det, som Paulus ventede. En Dag indfandt en Afdeling Soldater sig og førte ham ud Veien til Ostia. Nu var hans sidste Time slagen. Som romersk Borger kunde han ikke korsfæstes, men kun lide Døden ved Sværdet, og her faldt hans Hoved, rimeligvis Aar 67.

Saa dan var den store Hedningepostels Liv og saadan hans Død. Nu fik Menigheden i Rom se, at han mente, hvad han skrev, da han i sit Brev til dem udtalte: „Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kjærlighed? Trængsel eller Angest eller Forsølgelse, eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sværd? Ligesom skrevet er: For din Skyld dræbes vi den hele Dag; vi er agtede som Slagtesaar. Men i alle disse Ting seire vi ved ham, som har elsket os. Thi jeg er vis paa, at hverken Død eller Liv, hverken Engle eller Tyrstendømmer eller Magter, hverken det nærværende eller det tilkommende, hverken det høie eller det dybe, ei heller nogen anden Skabning skal kunne stille os fra Guds Kjærlighed i Kristus Jesus, vor Herre."

Paulus havde sat sit Liv ind i Kampen, og han fandt Krigerens Død. Et stort Arbejde, fuldt af Kamp og Lidelser, laa bag ham, men ogsaa mange Seire. Evangeliet var tændt fra det fjerne Østen til Landene yderst i vest; en Mængde Menigheder var grundlagte, og Masser af kristne samlede sig for at dyrke Gud, og trængselsfulde Lidere havde vist, at de stod fast paa Sandheds Grund. Saaledes var Paulus store Tanke herlig gaaet i Opfyldelse, og dette er hans Livs store Glæde; men han skulde ikke faa opleve den glade Stund, da hans andet store Maal skulde faa Guds synlige Befælgning, at der skulde blive en kristen Kirke, som omsluttede alle dem, der havde den fælles Tro. —

Nøderne havde vanskeligt for at følge med den friggjorte Apostel, og hans Arbejde blev derfor Gjenstand for Mistro og Mistanke hos mange, mens andre aabent bejæmpede ham.

Vi har fulgt ogsaa denne vældige Kamp indenfor den første kristne Kirke og har seet, hvorledes Judaisterne stadig fulgte i den store Hedningepostels Fodspor, overalt søgende at bryde ned, hvad han havde plantet. Vi har fundet dem i fuld Virksomhed i Antiochia, Jerusalem, blandt Menighederne i Galatien, i Korinth, Efesus og i Rom — altsaa over hele Paulus' Missionsgebet. Man tænke sig ind i hans Stilling! Han drager fra By til By, fra Land til Land, fuld af Kjærlighed til sin store Gjerning, overvindende alle Hindringer, trodsende Farer paa alle Kanter, (smk. 2 Kor. 11, 23 ff.), og saa stadig have disse efter sig — det er ikke vanskeligt at forstaa hans haarde Ord om dem.

Forholdene i Jerusalem i denne Tid, medens Paulus fører sine Kampe mod Judaisterne, er ikke ganske klare. Dog synes man at have Ret til at slutte, at der indenfor Armenigheden har været to Partier, et, som støtter Judaisterne i deres Kampe mod Paulus og Kredsen om de øvrige Apostle. At disse ikke har nogen Del i Judaisternes Arbejde, fremgaar deraf, at Paulus steds omtaler dem med største Agtelse. Havde de haft den ringeste Befatning med Judaisterne, havde Paulus ikke sparet dem, thi han var ikke bange for nogen, det viser hans Optræden mod Peter i Antiochia. Men paa den anden Side omtaler heller ikke Paulus nogetsteds, at han hos Apostlerne fandt nogen særlig Støtte. Sandsynligvis har de holdt sig til, hvad der blev aftalt paa Apostelmødet i Jerusalem; de har givet Paulus frie Gænder i hans Missionsvirksomhed og for sin Part holdt sig til Jøderne. Den ledende Mand blandt disse Jødekristne var Jacob, Herrens Broder. Som fødte Jøder og opdragne under jødiske Anskuelser, har de vistnok anseet sig forbundne til i Praksis at leve efter Lovens Fordringer; de har holdt sig til Templet, overholdt Festtider osv. og anseet sig forpligtede hertil, saalænge ikke Herren selv løste dem herfra. At de imidlertid var langt fra at tilskrive Sagtagelsen af disse Ting noget saadant Værd, at de derved skulde skaffe sig nogen Fortjeneste i Guds Dine, fremgaar tydeligt nok af Talerne under Mødet i Jerusalem, men de har ikke anseet sig berettigede til at gaa over til de Hedningekristnes friere Livsførelse, og derfor tog de ogsaa Anstød, da Peter i Antiochia ikke tog det saa nøje med disse Ting.

De kristne var altsaa fremdeles spaltede i to Leire, og denne Spaltning maatte just Paulus føle trykkende, thi Enhed indenfor Guds Menighed havde jo steds været hans Livs Maal, ingen har som han fremholdt denne Tanke; alle Skranker maa efter ham falde, for at alle kristne kan forenes til et Legeme. Men her stod Loven og alle de Anskuelser, som var knyttet til den, Misforståelser og Fordomme, som selv de bedste i mer eller mindre Grad delte. Det viser sig her, som saa ofte ellers, hvor vanskeligt det er at faa ryddet op i gamle indgroede Livsvaner og Livsanskuelse, selv om de for dem, der staar fjernt fra Begivenhederne, kan synes at være temmelig fløve og falske eller var byggede paa Misforståelser og feilagtige Forudsætninger. Paulus kjæmpede og arbejdede og søgte gennem sine Reiser til Jerusalem at faa knyttet de to Elementer sammen, men det lykkedes ikke. Frugten af sit Arbejde i den Retning fik han ikke se.

Imidlertid viste den historiske Udvikling de Jødekristne mer og mer den dybe Kløft mellem Jødedom og Kristendom. Jøderne ventede kun paa det gunstige Øieblik for at knuse det forhadte Kristenparti. Neppe et Aar var gaaet hen fra Paulus blev ført som Fange til Rom, før Forholdene artede sig saa, at Jøderne fik Anledning til at komme Menigheden i Jerusalem tillivs, og Lederen, Jakob, faldt som Offer for deres Had. Der blev vistnok hurtigt sat en Stopper for videre Forsølgelser, saa Jøderne maatte holde inde for denne Gang.

Men det blev dog steds mer og mer umuligt for Menigheden i Jerusalem at holde ud der. I Folkedøbet gjærede et indædt Had til det romerske Tyranni. Efter den retfrafne Porcius Festus kom Albinus til at beklæde Procuratorembedet (62—64), et slet Menneke, af hvem alt kunde opnaaes for Penge; der var ikke Tale mer om Lov og Ret, Penge gjorde ham blind for de værste Forbrydelser, og hans Eftermand Gesfius Florus (64—66), var meget værre. Der var intet Maal for, hvad han kunde finde paa. Han plyndrede Byer og Kommuner, og Røvere kunde frit drive sin Gjerning, naar de blot delte med ham. — Men nu var Lidelsens Bæger fuldt og Oprøret brød ud i vilde Flammer. Folkets og Landets Ruin blev Følgen.

Men medens Folket levede under disse fortvilede Aar tog Nationalfølelsen et nyt Opsving. Det nationale Haab og Messias Forventningerne bredte sig ud blandt Folkets store Lag og mer og mer fanatiseredes Masserne. Det er ikke vanskeligt at forstaa, at dette for en stor Del kom til at gaa ud over de kristne; thi de kristnes Haab og Tro paa Jesus som Messias var jo de politiske Sværmeres værste Fiende, og om de end maatte afholde sig fra Haandgribeligheder, saa gav dog det daglige Liv dem rig Anledning til at udøse sit Had og Foragt over disse rolige og stilsærdige Menneker, saa det tilslut blev uudholdeligt for de kristne i Jerusalem. De forlod da Byen og drog til Betsaida endnu før Oprøret brød ud for Alvor. — Dermed var det sidste Aar, som bandt dem til Jødedommen, opløst, og da saa Jerusalem og Templet sank i Grus, og det jødiske Folk blev splittet og jaget bort fra sit nationale Omraade, var den gamle Tid forbi. Nu var de Skranker, som skilte Jøderne fra de andre Folkslag, faldne, og den ledende Stilling, som hidtil Modermenigheden i Jerusalem havde indtaget, ophørte nu af sig selv.

Kjendsgjerningerne tvang saaledes de Jødekristne til at ændre sine Tanker. De saa sig habede og forfulgte af sine egne Landsmænd, og fik nu ogsaa se, hvor de egentlig hørte hjemme. Dermed ophørte ogsaa den gamle Iver for Loven og Nationens Hævdelse i Modsetning til Kristendommen uden Loven saaledes som den praktiseredes i de pauliniske Menigheder. Nu viste selve Historiens Udvikling, at den Tid, da Gudsforholdet var det nationaltheokratiske bundet til Templet og Overholdelse af Loven, var forbi, at altsaa Paulus havde ret, og det gjaldt nu at redde sin Tro ud af disse Forviklinger.

Denne Sammensmeltning oplevede dog ikke Paulus at se fuldblyndet. Det er dog muligt, at han fik høre om Forholdene i Jødeland før Oprøret brød ud, og i Manden har seet den gryende Dag, hans Livs og hans Kamps Maal.

Men til at føre denne vældige Kamp mod Gedenfald og Jødedom var just Paulus den rette Mand. Kirkens Herre forstaaer at finde Manden og sætte ham paa hans Post. Af Naturen var Paulus rigt udrustet, han havde glimrende Aaandsevner, og den Uddannelse, han i sin Ungdom havde faaet, kom senere vel med. Af Helbred var han svagelig og i mange Aar maatte han drages med

et ihgt Legeme, der voldte ham store Lidelser, han bad Gud inderlig om at blive fri herfor, men lærte at forstaa, at det var et Kors fra Gud, der skulde holde ham nede i Idmyghed, for at han saa meget bedre skulde lære at forstaa Guds store Kraft, og se, at Guds Naade er nok. Han havde et livligt og dog dybt Gemyt og levede sig med hele sin Sjæl ind i den Sag, han følte sig gennemtrængt af. Sit Liv havde han viet til at tjene Gud, og det gjorde han med alle sine Evner. Ligesaa heftigt og voldsomt, som han før sin Ombendelse havde kæmpet mod Kristentroen, ligesaa ivrigt vender han sig senere mod alt, som vil fordærve hans Menigheder. I Kampen med Jøder og Judaister faar han rigelig Brug for den Uddannelse han havde faaet i Rabbinistolen, han kjendte deres Tankegang og Naade at føre sine Beviser, og han forstod at vende deres egne Vaaben mod dem selv, særligt er Galatærbrevet rigt paa Eksempler i denne Retning, hans Ord falder rammende som tugne Slag, alle hans rige Aands-evner udfolder sig i hele sin store Udstrækning, og hans Værdom og dybe, grundige Tænkraft viser sig i hver Linje. Uroffelig staar han paa Sandhedens Grund, thi sit Evangelium har han ikke fra noget Menneffe, men direkte fra Gud og han skammer sig ikke ved det, thi det er Guds Visdom, om Menneffene end aldrig saa meget forarger sig over det eller ler ad det.

Et saadant Kampens Liv vilde det være umuligt at udholde uden en fast Tro paa Gud, thi kun gennem den faar man denne uroffelige Kraft, der aldrig stræmmes for nogen Modgang eller Trængsel eller gaar undaf for nogen Hindring. Men Tro paa Gud betyder Opgiven af alt eget. Og naar vi mønstre Herrens Hær: hvem er da stærkere end Paulus, men hvem er ogsaa ringere i sig selv? Han som former Troens store Ord eier denne forunderlige, gribende Følelse af sin egen Uværdighed og Svagheit, ingen er saa liden i sig selv som denne Kristenhedens vældigste Kæmpe — i sig selv er han den ringeste af alle, den største Synder — alt er Naade. Men Guds Naade er ham ogsaa nok — „naar jeg er skrøbelig, saa er jeg sterk.“ Og ingen har nogensinde som Paulus skildret Guds store, frie Naade! Dette fylder hans Sjæl med en Kjærlighedens Glød, saa dyb og inderlig, som kun den Mand kan føle den, der har en Erkjendelse af sin egen Syndighed og Guds uendelige Barmhertighed. Men derfor kan ogsaa den Mand, hvis Vilje er ubøielig, dog være Jøderne en Jøde og Grækerne en Græker; thi der er kun en Følelse, som faar Lob til at herske, og det er Kjærligheden. Hvem har vel, som han, kunnet formane feilende Brødre og bære over med dem, veilede og tugte i Kjærlighed. Aldrig har heller nogen som han tegnet Billedet af en Jesu Stridsmand, han vidste hvad det var: „Vær nøgtern i alle Ting, lid ondt, udfør en Evangelists Gjerning, fuldbyrd Tjenesten. Thi jeg ofres allerede, og Liden for mit Opbrud er nær forestaaende. Den gode Kamp har jeg kæmpet, Løbet har jeg fuldendt, Troen har jeg bevareret. Tilbage staar nu for mig Seierskransen, som Herren vil give mig paa hin Dag — den retfærdige Dommer —, dog ikke mig

alene, men ogsaa alle dem, som har faaet hans Gjenkomst hjem.“

Det er Seiershymne midt i Døden! og disse Ord har opflammet mer end en af Herrens Stridsmænd Marhundrederne ned igjennem.

Saaledes var der ved Paulus' Arbeide og Kamp sat ind eller rettere bragt frem til fuld Klarhed en ny religiøs og sædelig Verdensanskuelse, som kan binde alle Menneffer sammen og som omfatter alle Menneffer i den Kjærlighed, som binder i den kristne Tro og det kristne Gaa. — Dette nye Princip var stærkere end alt, som var i Verden; derfor maatte det seire. Den jødiske Livsanskuelse med sine snebre Former, der vilde presse alt ind under ydre Tvang, og Stoikernes, der i kold Uliggyldighed vendte sig bort fra andres Ve og Vel, selvtilfreds og hjerteløs, kunde ikke bringe den lidende Menneffehed nogen Lindring. Der maatte noget andet til, og kun Kristendommen havde i sig de Kræfter, som trængtes hertil. Den kristne Tro løser Menneffet ud af al Afhængighed af denne Verdens Ting, den kristnes et og alt er i Gud, og han føler og ved sig i Samfund med Gud, han er et Guds Barn og skal derfor naa frem til Herlighed hos Gud. Aanden, som er virksom ved Ordet i hans Jndre, er Pantet herpaa. Hvad gjør det derfor, om han i denne Verden maa lide Trængsel og Misgjældselse! sm. den vidunderlige Skildring i Rom. 8.

Og denne Tro paa Gud og Kjærlighed til ham gjør ikke Menneffet løvt og ligegyldigt for sine Omgivelser, tværtimod findes der intet fastere Baand end den kristne Kjærlighed, der omslutter alle Menneffer, det er dens højeste Ønske at vinde saa mange som muligt. Hele Paulus' Liv er et faktisk Bevis herpaa. Kristi Kjærlighed er den fuldkomne og eneste Regel, som behøves, og den, som er besjælet af den, trænger intet dødt Bogstav, der staar truende, thi han gjør af egen Drift den hellige Guds Vilje, Barneaanden er Lydighedens Aand under Faderens Bud.

Kristi Lidelse og Død gjælder alle Menneffer, derfor maa der ingen Skranter findes, som stænger nogen ude. Gud er ikke Jøders Gud alene, og Kristus er ikke død blot for Jøderne, men hans Soning omslutter alle. Og Gud er alles Fader, han ser paa alle med lige stor Kjærlighed og vil være „alt i alle“, og i Kristus er det Baand knyttet, som binder alle sammen til et, Jøde og Græker, Træl og Fri, Mand og Kvinde.

Spøit rager den store Apostel op indenfor Gude Bidnehær; han forstod bedre end nogen af de andre samtidige, hvad der laa i Jesu Væsen og Aand, og derfor blir han Hørereren, der skulde lede Guds Menighed ud fra den gamle Pagts Former og lære den at leve i den nye Pagts Aand, og vise, at den kristne Religion er Menneffeslegtens Religion. I det Budskab, han lod lyde ud over den gamle dødsstrætte Verden, laa Livets og Gjenreisningens Kræfter, i det var et levende Bæld, hvoraf fjerne Tider og Slegter skulde øse Trøst og Mod; og i den kristne Menighed grundlagde han en Institution, der skulde bestaa, naar Riger vakkede og alle andre Institutioner ældedes og faldt bort.

Derfor staar hele Menneffeslegten og alle Lider i Taknemmelighedsgjæld til ham, hans Navn vil heller aldrig glemmes, og hans Røst lyder Aarhundrederne ned igjennem, at Menneffebørnene skal forstaa Guds uendelige Naade i Kristus Jesus vor Herre.

Naar han løfter sine Dine opad mod Gud, siger han: „Retfærdiggjorte ved Troen har vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.

Abba, Fader!“

Og naar han stuer ud over den store Menneffebrintmel, raaber han til den: „Størst er Kjærligheden!“

Hvad der kan gjøres for Søndagskolen.

Prof. S. G. Stub i „Ev. Luth. Kirket.“

Der er i den saakaldte „Collegiate Reformed Church“ i New York en Bibelklasse, som tæller 1500 — et Tusen og fem Hundrede. Denne Bibelklasse undervises af Charles Know, „Justice of the Supreme Court of the City of New York“. At denne Bibelklasse er bleven saa stor, og at man med saadan Interesse tager Del i den, skyldes væsentlig hans utrættelige Virksomhed. I Søndagskolen er der virkelig en Virketreds for mange og saa af vore mere prominente Menighedslemmer.

Der har Gang paa Gang været hævdet, at selvsølgelig Søndagskolen aldrig kan udfylde eller træde istedenfor Menighedskolen. Det skal atter siges her. Men Søndagskolen er nu ogsaa en Gang en Nødvendighed blandt os. Men om en Søndagskole skal kunne blive til Betsignelse, afhænger for største Delen af de Lærere, den faar. Dette gjælder baade de mindre Børn og den konfirmerede Ungdom, der som en Regel danner de saakaldte Bibelklasser. Tænk, om det nu ogsaa i vore Menigheder, saaledes som i saa mange amerikanske, Læger, Jurister, Forretningsmænd — kort, Mænd, som har faaet Anledning til større Uddannelse, og som har mere Indflydelse, vilde tage sig mere af Søndagskolen! De vilde ikke alene for sin egen Del have stor Betsignelse deraf, fordi de just paa denne Naade blev drøbnede mere og mere ind i Guds Ord, men de vilde i Guds Haand kunne blive Redskaber til at drage mangfoldige unge til Kirken og ind under Guds Ords Indflydelse. — Det er selvsølgelig ikke hermed sagt, at ikke Mænd og Kvinder, der indtager en underordnet Stilling, ikke skulde kunne være stillet til at undervise i Søndagskolen. Ivertimod. Der er virkelig Plads for alle, som vil.

Vi maa imidlertid tage Forholdene, som de nu engang er, og da er det en Kjendsgjerning, at inden de amerikanske Kirkesamfund vil man finde, at saa mange af de mest kjendte og anseede Mænd og Kvinder inden Menigheden ofter meget af sin Tid for Søndagskolen. Den faar derved et Hevd og et Stempel som en Sag af stor Betydning. Mangfoldige af vor skandinaviske Ungdom søger did og faar sin Paavirkning der, ofte kun fordi de har hørt, at disse eller hine mere bekjendte Mænd eller

Kvinder er saa ivrige for Søndagskolen. Deraf drager de den Slutning: Naar saadanne Mænd og Kvinder er saa ivrige og ofrer sin Tid for den Sag, saa maa det visse-elig være en god Sag, og jeg bør vist ogsaa være med i den.

Det er vel overflødig at bemærke, at Søndagskolen og specielt Bibelklasserne i den ikke maa træde istedenfor Gudstjenesten. Meget mere maa ikke mindst den konfirmerede Ungdom formænes til stadig at besøge Gudstjenesterne.

Og hvis en Søndagskole, specielt Bibelklasserne, er i rette Gænder, og de, som leder dem, ved sit Eksempel viser, at Gudstjenesterne ikke maa forsømmes, ligesom de vil tale derom til sine Elever, saa skal det ikke slaa fejl, at Søndagskolen skal blive en Støtte for Gudstjenesten.

Krigen og Missionen i Sydafrika.

Berlinermissionen havde ved Krigen Udbrud 35 Stationer i Syd Afrika. Alle disse Stationer har lidt umaa-deligt. Mange af dem er aldeles folketomme, og kun Ruinerne viser, at det engang har været bebyggede Steder. Det ser ud til, at det er Engelsen, der faar bære mest Skyld for disse Stationers Udslæggelse. Stor Nød hersker paa mange Steder, thi hvad Englænderne ikke kunde bære med sig, brændte de op, saa det ikke skulde falde i Boernes Gænder. Men langt mere alvorlig end Skaden paa det materielle Omraade er den Skade, der har rammet det aandelige Arbejde; thi Menighederne er adspredte, og mange af Missionærerne er arresterede. En Missionær, Mr. Doring, blev taget tilfange midt paa Natten, efterat hans Station var plyndret, og blev indespærret i et elendigt Gul, før han førtes til Pretoria for at forhøres. Han blev anklaget af nogle Jøder, at han havde udtalt sig mod de engelske og havde givet Boerne Jødemidler. Ved Forhøret blev begge disse Anklager befundne at være falske, og han blev sat i Frihed efter at have siddet i Fængsel i seks Uger. Mr. Bauling fik erfare noget lignende. Da de engelske Tropper kom, gav de et Landstykke, som havde tilhørt Boerne, til de indfødte. Da Bauling gjorde dem opmærksom paa, at dette ikke var ret, saalænge Fred og Forlig ikke var erklæret, blev hans egen Eiendom beslaglagt, hans Station blev gjort til Kvarter for Soldaterne, og selv blev han kastet i Fængsel. Det var kun, efterat den tyffe Konsul havde protesteret paa det kraftigste, at Missionæren blev sat i Frihed. Og lignende Historier har mange af disse Selskabs Missionærer at berette.

Et andet Onde, som Krigen har paaført Arbejdet, er de store Fristelser, som de indfødte kristne udsættes for, naar saamange raa Soldater er nærværende. Missionærerne er borte, og der er ingen til at tale et advarende Ord. Alt er i stor Forvirring; alle Vaand affastes og ingen kan beregne den Skade, som allerede er afstedkommet.

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

A WISH FOR THE NEW YEAR.

By the Rev. Chas. M. Sheldon, Author of "In His Steps."

Dear friend of mine the year is new,
I wish a happy year for you.
Whatever lies within its hand,
Easy or hard to understand,
Whether it brings you smiles or tears,
Filling our heart with hopes or fears,
May He who marks the sparrow's fall
Protect and guide you through it all.

Good cheer to you, O friend of mine,
The human walks with the divine.
The earthly life may heavenly be
Since Jesus walked by Galilee;
The path you thread has once been trod
By Him who was the son of God.
Fear not the future, trust it all
To Him who marks the sparrow's fall.
Dear friend of mine, the year is new,
God grant a happy year to you.

POETRY AND LIFE.

By the Right Rev. W. Boyd Carpenter, D. D., Lord Bishop of Ripon.

"How shall we sing the Lord's song?"

Every soul is filled with the desire to express itself; its inward power cannot rest till it has linked its energies with some outward form.

The child was restless; he looked out of the open window, and the great wonder of the earth and sky seemed to call to him; he could bear it no more. "Mother, I want to be a poet; how can I be one?" And the mother was wise, and she said, "My son, you must seek for ideas—great ideas and noble that may fill your mind with richness and light, for only thus can you become a poet." "But where can I find ideas?" said the child. "Everywhere, my son; in the sky and on the hills, in the face of the flowers and by the margin of the river, over the great bare heath, and by the roaring sea."

So the child went out to seek great ideas. He dwelt with nature. He looked upon the earth and saw the flowers, great and small, the rich gorse and the mighty trees; he wandered by the side of the rivers and heard the voice of the river spirit, and he dived into deep forests and heard voices there. The great sea made music for him, and the sky, bright with sunshine or dark and dotted with stars, now smiled upon him and now filled him with the deep sense of mystery.

His mind was full of ideas; and he sat down to write, and he wrote verses, that were brimful of startling images and disproportioned thoughts and strange words and cadences most unmusical.

He showed his verses to his master; and his master shook his head. "You must study metre and form," said the master; "read various poems, watch the syllables and accents; seek out the meaning of words and make yourself master of the music and beauty of form."

So he studied poets; he practised various metres; he followed the highest models; and made successful imitations and caught the taste for cultured expression, and the enthusiasm of classic form.

Then he wrote a poem of his own. Its ideas were lofty and breathed of nature's joy; the rhythm was faultless, the flow and movement were graceful and correct. It was approved as good; and his master thought it worthy to rank with the models of antiquity.

The young poet was not happy; he had achieved something, but it was not the thing he wanted. And one day he took his poem in his hand and stood before his father and said, "Father, what is wrong with my poem?"

And his father took his hand in his and looked into his eyes with that deep look of love which love gives when it fears to wound and yet perforce must speak the truth. "My son," he said, "the matter that is wrong is this: your verses are good, but what you have written is not a poem. Listen, my son; there are great ideas here; and there is melodious verse; but great ideas and melodious verse do not make poetry!" "Then can I never be a poet, father?" said the lad. "Yes, my son, you can be a poet; but there is one thing more you lack. Your life has been quiet and smooth, easy and full of small contentments; it is not thus that poets are nursed. When poets are born, the mountains blaze with wild light, and the earth shakes and men are afraid. You need tempest in your life, and the experience of pain. You must know the world of men, as well as the world of nature and of books. Go and travel; see the dark and light of human life; see the workman at his blazing furnace mouth in the din of ceaseless machinery; see the sailor on the tossing ocean. Watch how men strive and win that first success which is more fatal than failure. It means hardship if you do this; but no man can be a poet who has not tasted what pain, and hardship, and sacrifice mean."

So the lad went forth, and he saw the world. He lived in rough places, and took part in strange adventures; he faced danger on sea and land; he bore hardship in town and travel; he studied the world and entered into its thoughts and feelings; he paid the price of many sacrifices of ease and pleasure, and endured want, to learn lessons from the book of human life.

And a great pity filled his soul and a glad pride filled his heart, he knew now other voices besides those of nature and of poets; he heard the voices of the world of men, and a glow filled his breast, for a sense of power grew within him, and he felt he could achieve success which would be real at last.

He wrote his poem; great thoughts and musical verse, with a glowing ardour which burned behind them, were in his poem. It awakened an enthusiasm in those who read; it satisfied those who wanted to feed on noble ideas; it pleased those who love sweet classicisms and correct fluency; it stirred those whose hearts looked for pictures of life—the life of toil and pain as they knew it.

But the poet was not satisfied; and he went to the man of God who dwelt in his village and taught the people. And he said, "I am not satisfied; my poem is admired;

my parents are pleased; the villagers are proud of me; but I am not happy."

"My son," said the man of God, "I do not wonder; you have done well; but you can do better. You have written a poem, but you are not yet a poet."

"Not yet a poet! But if I have written a poem, am I not a poet?" said the young man. "Did not the papers praise my work as full of genuine fire and true poetic insight?"

"Yes, my son; it is true, and the poem is good, but you are not yet a poet for all that. Listen; you are not happy and you are not satisfied. There must be something wrong; for you have written a great poem and many are pleased—yet you are not—I can tell you why. None are great or do their highest best, till they lose themselves in something else. You are uneasy, because you have not yet—not even in this poem—fully expressed yourself to the world. The truth is you have not yet wholly lost yourself."

"O yes, yes, I lost myself wholly in my poem; I sacrificed time, ease, friends, to fit myself for doing it; and I gave myself wholly to it, I had no thought for months but just my poem."

"True, and in so far as you did this, you did well. Sacrifice lies at the root of all success; our power to express ourselves is just in proportion to our power of sacrificing ourselves; but you have not yet made a perfect sacrifice. Did you not think of yourself, of the power you were gaining, of the force you could gather, and the material you could accumulate for your poem? Did not the thought of your poem fill your mind while you were away? Did you not read everything you saw and studied with the remembrance of the poem in your mind? Was that a time of perfect sacrifice which was a sacrifice of self for self? Was that a true sacrifice which was only for the sake of the fame and praise which achievement would secure?"

And the young poet was silent. Then he said, "What am I to do? I would like to be a poet still, only greater."

And the man of God answered, "Nec tamen," said the holy Chrysostom, 'sufficit nostra relinquere, nisi relinquamus et nos.' 'It is not enough to sacrifice what we have, it is we ourselves who must be sacrificed.'

"But how?"

"How?" said the man of God. "I am but a simple man. I live here in this obscure place. You have seen the world. Did you see no sorrow, no pain, no wrong things that made you full of wrath and pity? Did they not call to you to go and help?"

"Oh, I could never live in the dingy town—far from all beauty and poetic surroundings. I should sacrifice my very poetry then, and poetry is my life—my self."

And the old man said gently, "Nec tamen sufficit nostra relinquere, nisi relinquamus et nos."

"You are right," said the young man. "It is mere selfishness to bubble out verses, however good, while the world is weary and men want helping. Let the book stay here; I will go and work among the needy and the sad."

He went, he labored, organized, helped. He did not cease to write poems; indeed, he could not help writing them. A full heart and overflowing love made him write them. And his poems were noble; and as the man of God read them, he said, "He is a poet now."

He worked among the sorrowing and the toiling till he died; and when he died the poor folks followed him to the grave, and they said one to another, "They say he was a poet; I never read his poems; but he was a poet indeed to me, for his life was a true poem."

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Doudney.

(Continued.)

It was now six o'clock, and Sybil and Walter saw with satisfaction the well-spread table in the dining-room. Mr. Sorrell's dinner hour was seven, but he had not been unmindful of the wants of the travelers, and the children enjoyed the substantial tea that was provided. Not a single rustic dainty was wanting; the eggs, ham, and cream might have tempted the most delicate appetite, and the Winterburns had sent a jar of honey from Thorn Farm. The little Chaffords feasted in silent content, while their mother trifled with her cup and plate, and kept up an easy flow of talk.

"The Pagets are not doing very well, I fear, Uncle Peter," she said, confidentially. "I wish Henry had resolved to make his income suffice for his needs instead of going in for speculations. He did not say much about his affairs, but Annie used to watch his face very anxiously when he came home from the city."

"Henry Paget is a pleasant fellow enough; but he lacks judgment, I am afraid," Mr. Sorrell replied; "and Annie was always fond of gaiety; her tastes are expensive."

Mrs. Chafford sighed.

"I dare say the Pagets were a little too lively for you, my dear," said the old man, sympathizingly. "Thistle-dean will suit you exactly; there will be nothing to break up the repose of your life."

"It is just what I have longed for," answered his niece, with gentle fervor. "Ever since my husband's death I have been forced into society, and people have seemed to forget that my heart was buried in India. There are so few who can enter into a widow's sorrow."

"None, perhaps; save One who raised a widow's son at Nain," said Mr. Sorrell.

"I wish my husband's relatives thought more about religion, Uncle Peter," she remarked after a pause. "Dear Frank used to say that his mother and sisters lived as if there were no life beyond this world. I found them quite absorbed in pleasure."

"I thought you were not satisfied with them; your letter told me a good deal," rejoined Mr. Sorrell, with a glance at Sybil, who had finished her tea, and was listening with all her might.

"I was disappointed in their reception of me; I had expected that they would be full of sympathy and kindness, but—what is the matter, dear uncle?"

"I beg pardon, my dear; but—don't you observe that little pitchers have long ears?"

"Oh," said Mrs. Chafford, following the direction of his eyes; "they never repeat anything; and Sybil is my second self."

Sybil gave a smile, or rather, a grin, which made Mr. Sorrell think of Sepoys.

"Mother always tells me everything," she said in her sharp voice.

"Not quite everything, dear," responded Josephine with a quick look at her uncle. "If you have finished tea you may leave the table; and as you are tired you must go very early to bed. Walter is half asleep already."

"Oh no, mother, he's wide-awake. Mayn't we just take a run in the garden?"

"It is scarcely dusk yet; if one of the maids—"

"Keziah will attend them; it is her business," said Mr. Sorrell, touching the bell.

"Thank you, dear uncle; it is a long time since they

have had a maid," said Mrs. Chafford gratefully. "You are most thoughtful and kind."

The garden was not large, and Sybil and Walter had soon exhausted its sources of amusement. When they had careered up and down the neat gravelled walks for about ten minutes, they expressed the decided opinion that Uncle Peter lived in a stupid place.

"Mother said it would be awfully dull, and we should all be bored," said Walter.

"Oh, Walter, you mustn't repeat things," cried Sybil with a glance at Keziah. "And you're always making mistakes, you know."

"She did say it," muttered Walter doggedly.

"Nonsense, naughty boy," said his sister in her shrill-est tone. "The garden will be a great deal prettier by daylight," she added, addressing herself to Keziah; "we are both rather tired, and it feels damp out here."

"The dew is falling, Miss," Keziah answered. "It will be better for you to come indoors, I think; and I must see about unpacking your things."

"Oh yes; I'll help you to unpack," said Sybil promptly.

"So will I," cried Walter. "I want to get out my india-rubber ball; it's stowed in a corner of my box, among the top things. Come on."

Both children accompanied Keziah to the house without further delay, and were met at the door by Mrs. Chafford. A whispered word or two induced them to say good-night to Mr. Sorrell.

"You won't want to come downstairs again, dears," said Josephine, persuasively.

"No, mother; not if you'll promise to come to my room before you go to bed," replied Sybil.

"Yes, love; I'll promise. Only don't try to keep yourself awake."

The widow found dinner a dull affair, and was rejoiced when it came to an end. The sound of the door-bell gave her a thrill of hope; but it was only Mr. Fincham, the vicar, who entered the little drawing-room with all the unceremoniousness of an old friend. He had come to talk to Mr. Sorrell on a parish matter, and Josephine longed to make her escape upstairs.

"Perhaps you are tired, my dear," said her uncle, ever considerate. "Do not stay here if you would rather be in your room."

So Mrs. Chafford gladly availed herself of the permission to depart; and betook herself, wearily enough, up the steep and narrow stairs that led to the upper apartments.

The children's rooms, two moderately sized chambers with a door of communication between them, were close to her own. She entered her daughter's room with a soft step, and heard Walter's regular breathing through the open door; the boy slept soundly, but the girl was wide awake; Josephine could see her eyes shining in the candle-light.

"There's no fear of disturbing Walter," said Sybil, in a loud whisper, as her mother came to her side.

"Has he been a good boy?" the widow asked.

"Pretty good. He went quietly to bed—he was so sleepy; but he began to talk in the garden."

"What did he say, Sybil?"

"He told Keziah that you said it would be awfully dull here, and we should all be bored."

"He must not say things of that kind. Mind, darling, you must always seem to be pleased with this house and everything that belongs to Uncle Peter."

"It's a very ugly house, mother."

"It is not pretty; but we have to live here for the present."

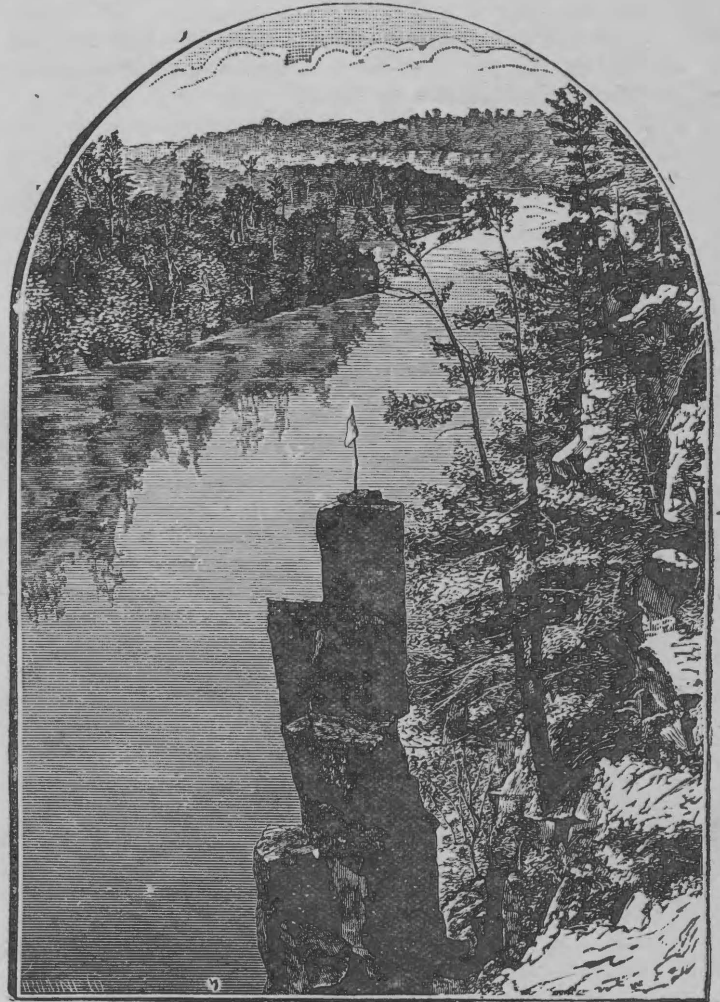
"For a long time, mother?"

"I don't know. We are not rich, Sybil, and I can't afford to pay the rent of a house in town. We must be very careful to please Uncle Peter; he really is kind, and he has given us a home."

"I wish we could have stayed with Aunt Annie and Uncle Henry."

"They had not room enough for us in the house; and then, too, they have not a great deal of money. We were obliged to come here."

"Mother, do you think you'll have any more of those horrid letters that worried you so dreadfully?"

FROM THE DALLES OF ST. CROIX RIVER—"THE DEVIL'S CHAIR."

"I am afraid so," Josephine answered, with a very genuine sigh. "My troubles are not ended yet, Sybil."

"They are troubles about money, aren't they?" said the little girl, shrewdly. "That's why we have such shabby clothes, isn't it?"

"Yes, dear; I am very shabby too."

"Oh no, mother; not very. I have seen you wearing beautiful gowns in the evenings, when you were going to parties. But there won't be any parties here."

"No. You must not talk to anyone about my beautiful gowns, Sybil; and don't mention parties. I hope Walter will be kept silent."

"Walter is hard to manage," said Sybil gravely. "You'll have to lecture him a bit, mother; else he'll chatter to Keziah."

"It is vulgar to talk too much to servants; I shall warn him," Mrs. Chafford replied. "And you must watch him narrowly, darling."

"I do watch him and listen to him," responded Sybil, swelling with importance. "Don't you remember how I heard Ann, at grandma's, asking him questions, and I came and told you at once?"

"Yes, dearie, you were very good. It is right for an elder sister to watch over a brother; and boys are far more thoughtless than girls. Always let me know if Keziah seems at all inquisitive."

"Yes, mother; you may trust me."

"I am sure, I may. Good-night, and God bless you, my sweetest."

It did not, perhaps, occur to Josephine that she was not leading her daughter into that straight road where blessings are sure to be found.

Little Sybil's path was a crooked one, full of secrets and mysteries, which had a dangerous kind of fascination for a precocious child. It was delightful to feel that she was her mother's confidante, and know that a private understanding existed between them. Other little girls might glory in their fine clothes, but she was triumphant in the thought that she had a deep insight into her mother's personal affairs, and comprehended things that are usually hidden from children of her years.

But was all this a good preparation for womanhood?

Josephine always thought and spoke of herself as a devoted mother, and never failed to remind her friends that her children were taught to read the Bible and say their prayers. They were quick at learning anything; texts, collects, and hymns were committed to memory readily enough, and repeated when occasion required. But, good as Scriptural schooling is, there is a training that goes deeper still—the training of example and unconscious influence.

With a heavy heart Mrs. Chafford closed the door of her little girl's chamber, and went noiselessly to her own room. It was by no means a luxuriously furnished apartment, for Mr. Sorrell's habits were so simple and his wants so few that he had little notion of the requirements of a lady accustomed to every form of self-indulgence. Josephine looked round for a couch in vain; the nearest approach to an easy-chair was one of wicker-work bought of a traveling gipsy; there was no cheval-glass, and the wardrobe was a clumsy contrivance of painted wood. Yet everything was scrupulously neat and clean, nor was there any lack of necessaries, but the absence of ornament and elegance was bitterly felt.

"I wonder how long I shall have to stay here!" sighed Josephine, as she lay down to rest.

Chapter III.

"Sow truth if thou the true wouldst reap."

The seven o'clock sunlight shining into her room, woke Mrs. Chafford to the consciousness of her new surroundings. How bare and meagre the chamber looked! Her handsome dressing case seemed quite out of place upon a toilet table devoid of all pretty trifles, and furnished only with a looking-glass, a pin-cushion, and a snowy cover. The wall-paper had a cheerful, rustic aspect; slender flowers went twining endlessly in and out of a faint lattice-work in its pattern, and the ceiling was dazzlingly white. Uncle Peter, in his anxiety to welcome his niece, had evidently freshened up this room with the hope of making it pleasant in her eyes.

Sybil Chafford had spoken truth in saying that Pine Cottage was an ugly house. All the lower apartments were small and poor, and the best rooms were to be found on the second-floor which had been added at Mr. Sorrell's expense. Thus it came to pass that Josephine and her children were established in the top chambers, which were healthy and spacious, full of air and sunshine.

Mrs. Chafford had gone to bed feeling depressed and dissatisfied; and hers was not that kind of gloom which a night's rest can dispel.

Her sleep had been sound and long, yet it had not prepared her to meet the new day with a hopeful spirit. There was nothing in life that seemed worth the trouble of getting up and dressing; nothing downstairs to repay her for the effort of making a morning toilette; no flattering words and glances to sweeten the breakfast. Day after day would come and go in intolerable tedium; her triumphs were over; her gay doings had come utterly to an end.

Still she must play her part. Mr. Sorrell had always shown a marked affection for her; from her childhood she had been his favourite, and had early won his heart by her pretty saying and caressing ways.

For Annie, her younger sister, he had never felt so deep a love; and then too, Annie's marriage with Henry Paget had given him pain and anxiety. But her husband had been a man who was entirely in sympathy with Uncle Peter; and he had heartily approved of Josephine's choice.

There was but one person who could pretend to rival Mrs. Chafford in her uncle's favour, and that was Garret Montague.

Josephine had been on the friendliest terms with Garret in India, and had kept up a correspondence with him since her widowhood. She had studied his character, and felt quite sure that she knew all his weakness and strength—everything indeed that there was to be known. And with her usual self-confidence she felt perfectly able to manage Garret, and direct him according to her will.

Mr. Sorrell was a reserved man about his personal affairs, and Josephine had no definite knowledge of the amount of property that he possessed. She had always believed him to be much richer than his style of living led people to suppose; he hated show, and she did not doubt that he had a pleasure in saving. He must, she thought, have laid up a handsome sum for those who stood highest in his affection; and who stood so high as herself?

No: she did not think that Garret's rivalry was to be feared. As she rose and dressed, her thoughts went back to the old Indian days when his regiment was quartered in her neighborhood, and she saw him every day. He was frivolous and weak, she said to herself; only caring to please those who were attractive in his eyes, and generally shunning the society of elderly people. Like many old men, Uncle Peter liked and expected deferential attention, and Garret would be neither politic enough nor considerate enough to give it.

The children, refreshed by a night's sleep, were disposed to be talkative as they went downstairs; and Sybil in her desire to mount guard over Walter upset his temper, and provoked a loud remonstrance. The high-pitched voices jarred on Mr. Sorrell's nerves as he sat in the dining-room waiting to begin prayers; but there was no trace of annoyance on his placid face.

"I have a few lines from Garret this morning," said Mr. Sorrell at breakfast. "He is still very weak and ill, poor fellow."

"He seems to mend slowly," remarked Josephine. "It

was a terrible accident! I feared at first that he would never recover at all."

"It has quite spoiled his career," said the old man sadly. "It is clear that he will be a shattered man to the end of his days. Something will have to be done for him."

"Oh, he seemed quite hopeful about his future when I went to see him," replied the widow quickly. "I know, dear uncle, he has a great many friends, and some of them have influence in the City. He told me he was sure of being secretary to a new company that is soon to be established."

"I am very glad; I had no idea that his plans were formed."

"After all, I think he will be better off than he would have been if he had remained in the service," went on Josephine. "Of course he was living beyond his means, and——"

"Living beyond his means? I always believed that he had a genuine horror of debt!" interrupted Mr. Sorrell, surprised and dismayed.

"Oh, I didn't mean exactly that he had got into difficulties. My husband always gave him good advice, and I used to lecture him in a sisterly way. We did our best to keep him straight, and I think on the whole he really was one of the steadiest men in the regiment."

"My dear Josephine, I have had an excellent account of him from his colonel."

"Oh, do you really know Colonel Ringwood?" asked Mrs. Chafford, flushing.

"Yes, I dined with him at Sir Charles Moore's about three weeks ago. He told me more of Garret than I had ever learnt from the dear lad's letters. Garret, he said, had never been a dissipated man, and had always led a regular life; but of late, just before the accident, there had been a marked change——"

"I know what you are going to say, dearest uncle. Indeed, I shall be more than thankful if it is a lasting change. But dear Frank and I have seen so much of that kind of thing; religious impressions are too often transitory with men of Garret's stamp."

"Colonel Ringwood did not think they would be transitory," said Mr. Sorrell quietly, and rather coldly.

"Well, perhaps he is right; at any rate I hope so," rejoined Josephine, recovering her tact. "I could not love Garret better if he were my brother, and I have even been most anxious about his happiness. Dear Frank was very fond of him."

"Yes, Frank Chafford always spoke well of him," said the old man in a pleased tone.

"Always; only dear uncle, you mustn't think me harsh, if I am slow to believe in conversions as they are called. We have so often seen the good seed fall on stony ground and spring up quickly, just to wither away."

"And yet despite the stony ground and the thorns, the Master says that the harvest is plenteous," Mr. Sorrell replied.

Josephine was silent. Her instinct told her that enough had been said on the subject.

The morning was perfectly calm and bright; so bright, indeed, that Mrs. Chafford, although no lover of nature, felt tempted to stroll out of doors. Moreover, she was wise enough to know that fresh air and sunshine are the best restoratives for a jaded frame, and she was feeling too thoroughly weary to settle to occupations in the house.

"We needn't begin lessons to-day, mother?" pleaded Sybil, in a coaxing whine, as they all rose from the breakfast-table.

"Oh no; not to-day," echoed Walter.

"Let them have a few holidays, just to make them acquainted with their new home," said Mr. Sorrell kindly. "How has their education fared, Josephine?"

"Pretty well," she answered; "but not so well as if they had had a mother's care. Annie's children are young, and they have all been studying with a very indulgent daily governess. You know dear Annie's easy temper, and I fancy that there has been much play and little work."

"We were very jolly at Bayswater. Aunt Annie was always kind," said Walter.

"Yes, of course, darling," the widow replied. "But I shall want you both to study very hard indeed; your dear father was most anxious about your progress."

Walter made a face, and even Sybil looked a little disconcerted.

"Will you come out walking with us, mother?" the latter asked, after a pause.

"Yes. Keziah will have a morning's work in arranging all your things, so I will take charge of you," Josephine answered.

"Oh, do take us where the trees are!" cried Walter eagerly. "I want to find some blackberries, and pick some primroses."

"You little cockney," laughed Mr. Sorrell. "Don't you know that blackberries and primroses never come together? You will have to wait till next year before you see a primrose."

"I thought that violets and primroses always grew in the woods, no matter what time of year it was," said Walter in a disappointed tone.

"And I daresay you believe that fairies are found there too?"

"Fairies? Oh no!" said Sybil, answering for her brother. "He isn't quite so silly as to believe in them."

"You should hear some of Prudence Winterburn's fairy tales," Mr. Sorrell remarked. "She has a wonderful power of amusing children. I hope you will all make a friend of her very soon."

"Mother said there would be nobody here fit to associate with," observed Walter; but fortunately the words did not reach Uncle Peter's ears. His attention was attracted at the moment by a shabby woman coming up the garden path, and he hurried off to the hall door.

"You dreadful boy. Mother, what will you do with him?" cried Sybil in an agony of sympathy with Mrs. Chafford's evident discomfort.

"Hush, Sybil. Uncle Peter didn't hear him," Josephine whispered. "Let us all go out as quickly as possible."

"But why am I dreadful? Why does Sybil call me names?" demanded the aggrieved Walter. "If she is always going on like this I won't stand it; I'll just——"

"Hush, darling; no one shall call you anything," said Josephine, grasping his hand and leading him away upstairs. "Come and get your hat, and we'll be ready in three minutes. We are going to have a very happy morning out in the woods among the blackberries and squirrels, you know."

"Oh, mother, are there any squirrels?" asked the child, instantly forgetting his wrongs.

"Hundreds," answered Josephine promptly; "and foxes, too."

"Oh, oh! And rabbits and hares?"

"Thousands," repeated Mrs. Chafford, dragging him up to her room, nearly breathless with anxiety and haste. "And adders, weasels, toads, spiders, and beetles. You'll find no end of amusing creatures, and none of them will do you the slightest harm."

"Not even the adders?"

"They will crawl out of your way. Oh me, were ever stairs like these?" panted his mother, as she reached the top landing. "My heart throbs furiously, and my strength is all gone."

"It's all Walter's fault," said Sybil, who was bringing up the rear, but luckily Walter's mind was so busily occupied that he did not hear her remark.

Life was very hard to Mrs. Chafford as she toiled along the corridor to her room, and then sat down in the wicker-work chair to recover her breath. Was she always to live in dread of Walter's inopportune speeches? The boy seemed to remember and repeat all her own unguarded expressions with disastrous accuracy; and it would not always be possible to stop his mouth and call his attention to other subjects.

And, unfortunately, he could make many undesirable revelations. She had not always realised the danger of having this innocent little spy about her, and things had been revealed that ought to have been concealed. The child's clear eyes had watched her life without seeing its extravagance and follies; but if he told all that he had seen, there were some who would not be slow to blame.

Well, he would have to be cautioned, and guarded, and amused, and in time, perhaps, he would forget all that she did not want him to remember, and then there would be a little peace.

Peace? Never, since her early girlhood, had Josephine known the real meaning of that word, nor had she desired to know it; and if she had now begun to crave for peace, it was only because her body was too feeble and her mind too troubled for pleasure and gaiety to give her any delight.

Kind Uncle Peter, reading the Indian letters with such a thankful heart, how little he had known of the real life of the writer! For years and years Josephine had successfully deceived him with those long epistles of hers, and his eyes had never once beheld her veritable self at all.

He did not know that poor Frank Chafford had been bitterly disappointed in the woman he had married. When Frank had sought Josephine, he had been beguiled by the earnest professions of religious feeling that she made, and had believed that her heart would be in perfect unison with his own. He had expected to find in her an active helpmeet, zealous in all schemes for good, and anxious for the welfare of the souls around her. She would be, he thought, the very wife for an army chaplain—brave enough to despise frivolities, and wise enough to make her sobriety a pleasant and attractive thing.

But after marriage the mask was soon thrown aside, and the chaplain's wife became the gayest of the gay. The leader of a fast set, the foremost in every wild pleasure, Josephine dared to go to the very verge of impropriety, and set her husband's commands at defiance. A stronger man might perhaps have controlled her by mere force of will; but Frank Chafford, delicate in health, and oversensitive by nature, was no match for his determined wife. Some said that he had worked too hard; others averred that the climate had undermined his constitution, but no one said openly and honestly that he died of a broken heart.

(To be continued.)

Japan with practically the same poor laws as Great Britain, has only 24,000 paupers, while Great Britain has 100,000. A Japanese statesman, being asked to explain, replied, "The Japanese drink tea; the British drink alcohol."

IF LIFE WERE BUT A YEAR!

By Vida Briss.

If life were but a year!

If only once 'twere given us to see
Grass newly sprung, and daffodils,
The baby lambs, the blossom on the tree;
And if but once 'twere ours to hear
The cuckoo in the fresh leaf-muffled hills.

If life were but a year!

And if no more than once we could behold
Bleached sheaves, and apples flushed with light,
And leagues of wood aflame with red and gold;
If only once, once only, we could hear
The swallows trooping for their southern flight.

ALWAYS AT HAND.

Jesus Christ never casts any of His trusting ones off. The devil is always getting rid of his clients; he does not know them after a certain time; when they have drunk themselves up to the point of satiety he shakes them off; he says, These fools! I need not trouble about them any more; let them go into the gutter, and into any river the gutter can find a channel into; I must be after the young, the fresh, and the beautiful, and those who are comparatively inexperienced, and I am content to let the others alone. I have seen a man who represented millions rot, and I should have considered it a dishonor to have been called in to inter his bones. But Jesus Christ has gone to people, who have had one foot in hell; to one man He said, To-day thou shalt be with Me in the unseen, the paradise that can only yet be dreamed about. Jesus Christ can give comfort when no other one can give any consolation.—Joseph Parker, D. D.

H. M. Greenleaf in the August Bookman makes and answers these clever queries about authors:

1. What does Anthony Hope?
To Marietta Houey.
2. What happens when John Kendrick Bangs?
Samuel Smiles.
3. When is Marian Evan Cross?
When William Dean Howells.
4. When did Thomas Buchanan Read?
Just after Winthrop Mackworth Praed.
5. Why was Rider Haggard? j
Because he let Rose Terry Cooke.
6. Why is Sarah Grand?
To make Andrew Marvel.
7. How long will Samuel Lover?
Until Justin Winsor.
8. What gives John Howard Payne?
When Robert Burns Augustus Hare.
9. When did Mary Mapes Dodge?
When George W. Cutter.
10. Where did Henry Cabot Lodge?
In Mungo Park, on Thomas Hill.
11. Why did Lewis Carroll?
To put a stop to Francis Quarles.
12. Why is George Canning?
To teach Julia Ward Howe.
13. What ailed Harriet Beecher Stowe?
Bunyan.
14. What does Charles Reade?
The Bookman.

Children's Corner.

HOW A LITTLE BOY GOT A NEW SHIRT.

There lived one time a poor widow who had seven children, and all must eat, so the poor mother had to go out to work all day, and only in the winter evenings could she spin and weave shirts for her children, that they might not go naked. Each child had but one shirt, and when the largest had outgrown his, it went to the next in size. So it happened that the shirt that came to the youngest was always so thin that the sun shone through it.

The youngest child was a happy little fellow four years old, who had a wondrous love for animals and flowers. Whenever he saw a lamb he ran to find fragrant leaves to feed it; when he found a young bird that had fallen from the nest he carried it home and fed it until it was grown, then let it fly away. He was fond of the spiders, too, and when he found one in the house he would carry it out of doors, saying: "This little creature shall also live." But one time his little shirt had become so thin and old that it fell from his body, and as it was summer and his mother must go to her day's work, she could not make him another. So he ran about just as the dear God had made him.

One day as he was hunting for berries in the forest, he met a lamb which looked kindly at him and said: "Where is your little shirt?" The little boy answered sadly: "I have none and my mother cannot make me one till next winter. But no, the new one will be for my oldest sister and mine will be an old one. Oh, if I could only once have a new shirt!" Then the Lamb said: "I am sorry for you, I will give you my wool and you can have a new shirt made of it." So the lamb pulled all his wool off and gave it to the little boy.

As he now passed by a thorn bush with his wool, the Bush called: "What are you carrying there?" "Wool," said the little one, "to make a shirt." "Give it to me," said the Thorn Bush, "I will card it for you." The boy gave his wool to the bush, which passed its thorny branches to and fro and carded the wool most beautifully. "Carry it carefully," cried the Bush, "so that you do not spoil it."

So he carried the soft rolls carefully along till he saw the web of a spider, and the Spider sat in the middle of it and called to him, "Give me your wool little one. I will spin the threads and weave them, I see already how it is." Then the spider began and worked busily with his little feet, and spun and wove the finest piece of cloth you ever saw, and gave it to the child, who trotted merrily along with it till he came to a brook, and there sat a great crab which called out: "Where so fast? What are you carrying there?" "Cloth," said the little boy, "for a new shirt." "Then you came to the right one," said the Crab. "Let me take your cloth." And he took it and with his great shears he cut out a little shirt very nicely. "There, little one," he said, "all that remains is to have it sewed."

The boy took it and went on sadly, for he was afraid that even then he could not have his new shirt till winter, when his mother would have time to sew. But pretty soon he saw a little bird sitting on a bush, and the Bird twittered, "Wait little one, let me make your shirt." So

the bird took a long thread and flew back and forth, working with its little beak, till the shirt was sewed together. "Now," said the Bird, "you have as nice a shirt as one could wish."

And the little boy put it on and ran happily home to show it to his sisters and brothers, and they all said they had never seen a nicer one.

WHEN IT SNOWS.

Did you ever examine closely the snowflakes which drift down out of the sky whenever there is a fall of snow? asks one writer. Place one on the palm of your hand and—it is gone. No; you must examine them as they lie in some colder place than the palm of the hand. By a very careful examination, you will find that the snow is composed of beautiful feathery crystals. Snow is vapor frozen into these crystals, instead of being condensed into raindrops, or hard lumps of hail.

The snow is like a great white blanket spread over the earth to protect the tiny blades of wheat and the tender plants from the destroying hand of Jack Frost. One poet has given us a beautiful picture of how this beautiful blanket is woven by the wonderful weaver:

There's a wonderful weaver
High up in the air,
And he weaves a white mantle
For cold earth to wear.
With the wind for his shuttle,
The cloud for his loom,
How he weaves, how he weaves,
In the light, in the gloom!

Oh, with finest of lace
He decks bush and tree!
On the broad flinty meadows
A cover lays he;
Then a quaint cap he places
On pillar and post;
And he changes the pump
To a grim, silent ghost.

But this wonderful weaver
Grows weary at last,
And the shuttle lies idle
That once flew so fast.
The sun peeps abroad
On the work he has done,
And cries, "I'll unravel it
All, just for fun!"

"What we want to breed in our young men is the wholesome conviction that nobody in this world has any business to exist without work; that true happiness is to be achieved only by the worker, not by the idler or dawdler; that the man who labors to the best of his ability in the field in which he finds himself is the only one for whom the world has any use."—J. J. Hill.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maaned. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstud \$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstud 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Badt penge kan sendes i Registered Letter, U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de flædes sammen eller fæstes til Brevet.

Abonnement. Adresselappen tjener ogsaa som Abonnement. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er kutteret saa langt, som De har betalt.

Oplysning. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmeldt om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subskriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prænummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebeløb gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Frank S. Beavey,

som døde den 30te December, var en af Nordvestens mest bekendte Mænd. Grunden hvorfor vi sætter hans Billede i „Ungdommens Ven“, samt meddeler nogle Træk fra hans Liv, er ikke, at han fra Avisgut i yngre Aar svingede sig op til at bli en af Landets rigeste Mænd og Chef for Verdens største Kornvareforretning, men fordi han paa flere Maader var forskjellig fra de fleste Nigmænd.

Han blev født i Eastport, Maine, den 18de Januar 1850, og skjønt hans Far var noksaa velstaaende, fortsat Frank, at skulde han komme frem i Verden, maatte han tidlig begynde at staa paa egne Ben. Det fjerne Vesten med sine store Muligheder stod for ham som hans Ønskers Maal; men Reisen did var kostbar i de Dage. Han begyndte da i 15 Aarsalderen at sælge Aviser, og inden to Aar havde han tjent nok til at rejse til Chicago. En Onkel var ham behjælpelig med at faa en Post som Bisergut. Om en Tid fik han Stilling i en Bank, men Arbeidet var saa haardt, at han maatte rejse til sit Hjem i Maine for at hvile. Næste Aar var han tilbage i Chicago, men det var vanskeligt at faa noget at gjøre, og med Glæde modtog han Tilbud om en Post i en Bank i Sioux City. Efter fire Aars Arbeide der dannede han og et Par andre et Kompani, der drev Handel i Farmredskaber, men en Ildbrand ødelagde alt paa nogle Timer, og Beavey stod der med \$2,000 Gjæld og ikke en Cent i Lommen. Inden nogle Maaneder dannede han et nyt Kompani, der handlede med Kornvarer. Han blev snart Eneieier. Nu gif det baade fort og godt og han kjøbte Guede fra alle Kanter. I 1881 flyttede han Hovedkontoret til Minneapolis, og den Forretning, som var begyndt i smaa Aar i Sioux City, blev med Tiden den

største „Elevator og Grain Business“ i Verden. Ved Siden af at være interesseret i flere Jernbaner, byggede han de sidste Aar flere store Dampere til at bære Guede paa de store Indsjøer. Dette er en kort Oversigt over hans Forretningsvirksomhed. Der var en anden Side af hans Liv, som for os staar som noget efterlignelsesværdigt endog for dem, som kan have meget mindre at raade over end Mr. Beavey.

Han havde Trang til at hjælpe sine Medmennesker og helst dem, som fortjente hans Hjælp. Vi skal nævne et Træk.

I 1896 gjorde han Avisgutterne i Minneapolis det Løfte, at til hver Dollar, de indsatte i Banken hver tredie Maaned, skulde han lægge en Dollar, saa at ved Enden af Aaret vilde hver Gut ikke have bare sine egne fire Dollars, men ogsaa fire Dollars fra Mr. Beavey. Han blev personlig kjendt med hver af Gutterne, som benyttede sig af hans Tilbud og hjalp flere af dem til gode Poster. Ved Mr. Beaveys Død var der \$3,000 i Banken indsat paa denne Maade. Over 90 Procent af disse Gutter har nu gode Stillinger, og endel af dem har begyndt egen Forretning. En af de mest haabefulde unge Forretningsmænd i Byen var Avisgut og Skopudser paa Minneapolis' Gader i ni Aar. Det var Beavey, som hjalp ham frem.

Til sin Fødeby gav han en stor og vakker Biblioteksbygning.

Sjelden gif nogen tomhændet fra ham, naar han blev bedt om Hjælp, og mod alle var han venlig og forekommende. Han havde selv erfaret, hvad det vil sige, at bli mødt af Overfusenhed og brutal Uhførlighed, men ogsaa af Venlighed og Opmuntring, og som han selv havde ønsket at bli behandlet, behandlede han nu andre. Et af de vakreste Ord, han nogensinde udtalte, var dette: „Naar nogen kommer og beder om Arbeide, kom da ihu, at dit eget Barn kan komme til at gaa rundt og bede om Arbeide.“

Disse Træk viser, at ikke alle Nigmænd er saa hjerte-løse, som vi undertiden kan være fristet til at tro.

I sit Testamente gif han store Pengesummer til mange af sine gamle Venner og Slegtninge. Til en Mand, som viste ham en Venlighed i Chicago, da han kom did som ung Gut, giver han \$1,000. Alle, som har staaet i hans Tjeneste tre Aar eller mere, faar en Maanedsløn ekstra. Til velgjørende Siemed giver han for nærværende intet, da den nødvendige Kontant ikke var forhaanden, men naar mange værdifulde Papirer blir forfaldne i 1905, skal hans Sønner give rigelig til saadanne Siemed, som de tror er berettiget dertil.

Der skal rene Fingre til at tage Bletter af.

Den er ei ulykkelig, som eier et rigtig lykkelig Minde.

Modsatninger tiltrækker hinanden, men kun Overensstemmelse holder Folk sammen.

Fast Eiendom.

Det er den rette Betegnelse — aldeles fast, faa ingen kan stjæle den, Jlden brænde den, Rusten fortære den, Lynilden dræbe.—Hvad mener jeg?

Land

naturligvis! Et godt Stykke Land, som man kan tjene paa eller bo paa, det er noget, som enhver ønsker sig i Besiddelse af.

Nu er Tiden, nu er Anledningen. Jeg har en Del for Salg. Skriv til mig og fortæl, hvad du egentlig har lyst paa, men gratis.

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Netop udkommet:

En Menneskeven.

Hans Peter Børresens Liv og Arbeide.

Af K. B. Birkeland.

Bogen udgjør 200 Sider og har 12 vakre Billeder. En meget interessant Skildring af denne store og merkelige Mand. Bør læses af unge og gamle. Koster 50 Cents i Omslag; indb. 75 Cents. Send Bestillinger til

Ungdommens Ven,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Nu til Jul og Nytaar.

Børnenes Harpe, 289 aandelige Sange for Stolen og Hjemmet, med firstemmig Musik arrangeret af Prof. Kristian Nilsson.

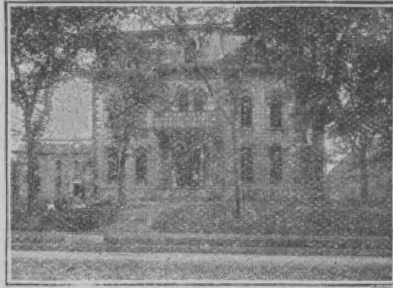
3 mygt Shirtingbind og Guldsnit \$1.00
3 Papbind med Shirtingstryk..... 0.75

Harpelegeren med Stole. En god Stole, hvorved man paa egen Haand kan lære at spille Guitar, samt Harpelegeren, 108 gode Sange med Musik og Guitarakkompagnement i et Bind..... \$1.00
Prof. Kristian Nilsson har udarbejdet Stolen og Guitarakkompagnementet, samt besørget Musikken til Sangene. Hans Navn borger for, at man faar gode Sager.

Nu til Jul gives paa disse Bøger 25 pCt. Rabat og endda sendes de frit til Kjøber. Bøghet Anledningen nu og faa disse Bøger billigt til Høstiden.

Send Ordres til

Rev. Chr. D. Brohaugh,
298 Williams Street, St. Paul, Minn

Minnesota Normal School and Business College

er anbefalet af de bedste Skolemænd i Nordvesten. Stole hele Aaret. Elever kan begynde til hvilkensomhelst Tid og vælge sine Fag. Af Afdelingerne kan fremhæves: Commercial, Shorthand, Teachers', University Preparatory, Scientific, Elocution og Music.

Udgifterne meget moderate. Skolen har en smuk Beliggenhed i et af de fineste Strøg af Byen.

Katalog og nærmere Oplysninger faaes frit. Adresser **G. C. Postfield, Præsident,**
525 7th Street Co., Minneapolis, Minn.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed. Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Skandinavisk Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings.
Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves.
Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South.
Phone, Twin City 1489.

Julius Holm, Portræt og Landstabsmaler.

Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
1928 bf02

Søndagskolekort.

Vi har et stort Udbalg af særdeles pæne og billige Søndagskolekort. Priserne er pr. Duzin 6c, 10c, 15c, 18c, 24c, 30c, 36c og 48c. Paa Kortene er trykt et Billede eller Salmvers paa 10 r. l. Prisen paa Kortene er i Forhold til Størrelsen. Naar der ordres Kort for \$1 00, gives Kort for 25c ekstra.

Sunday School Cards with ENGLISH inscription. Three sizes and prices: Size 1x1½ 3c per dozen. Size 1½x2¼ 4c per doz. Size 2¼x4 10c per doz. Large assortment of designs and inscriptions of each price. 25 per cent discount is given when cards are ordered in large lots.

Ungdommens Ven, 283 Cedar Ave., Minneapolis.

Gorge

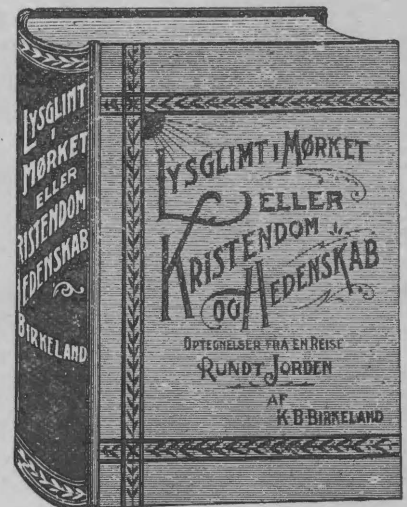
Photographer. Ground Floor Studio.

1819 Riverside Ave.

Minneapolis, Minn.

En Reise rundt Jorden

for \$2.50 og „Ungdommens Ven“ frit for et Aar.

„Lysglimt i Mørket“ er Navnet paa den store og rigt illustrerede Bog, som Pastor Birkeland skrev om sin Reise rundt Jorden. Den er overmaade kvikt skrevet. Indeholder over 800 store Sider. Den koster \$2.50. Bed snart at indsende denne Sum, faar man Bogen portofrit tilsendt, og faa faar man „Ungdommens Ven“ frit for et Aar. Bøghet Anledningen snart. Dette Tilbud gælder alle, som læser det. Skulde nogen staa i Gæld til Bladet, maa den først betales.

Børresens Liv og Arbeide, vaktert indbunden, koster 75 Cents; men ved at betale \$1 00 for „Ungdommens Ven“ for dette Aar, faar man Bogen for 50 Cts. 3 Omslag koster den 50 Cents; men sammen med „Ungdommens Ven“ kan den faaes for 85 Cents.

Julenummeret frit til alle nye Abonnenter.

Præmietilbud for Aaret 1902

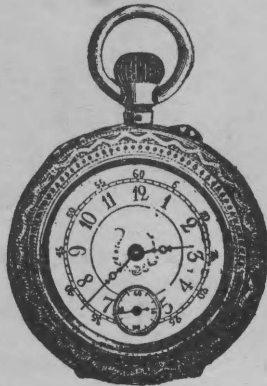
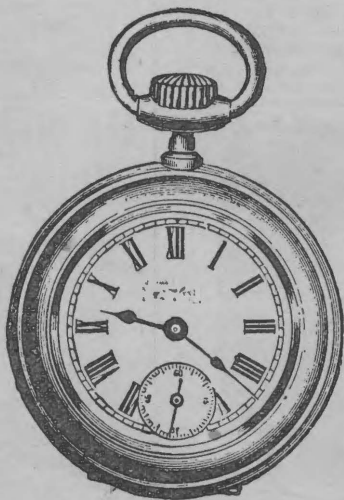
Alle nye Abonnenter faar Julenummeret **frkt.** Bis det frem til store og små, saa kanst du faar langt flere til at holde „Angdommens Ven“, end du ventede. Den 1ste Januar begynder en udmærket Fortælling: „De to Brødre“. En fortsættende Fortælling paa Engelsk vil ogsaa snart begynde. Ønsker du at arbejde or Kontant, saa send os et Postal Card derom, og du vil bli forbauset over den store Kommission, vi giver.

De følgende Præmier er ikke noget Juss. Vi har valgt saadanne, som vil være til Gavn og Nytte, saa enhver Abonnentsamler vil finde, at enten han tjener en stor eller liden Præmie, vil han være mere end tilfreds med den.

Men's Watch.—About the size of the cut, solid silver case, with ELGIN MOVEMENT. Price \$15.50. Sent free for 20 new subscribers

Men's Watch.—Same size as above, nickel plated case, with ELGIN MOVEMENT. Price \$10. Free for 12 new subscribers.

We can also send you a watch for 7, 8 or 9 new subscribers, but the article is not, of course, as good as the above described

LADIES' WATCH.

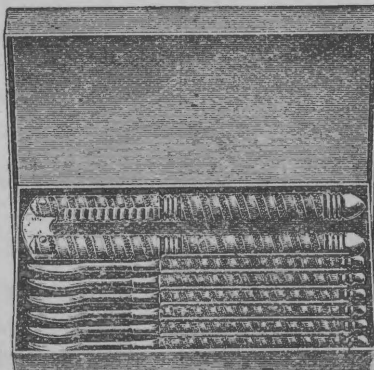
Very beautiful, a real gem. The Illustration shows the actual size. Nicely decorated SOLID SILVER case, with the celebrated ELGIN Movement. Price \$15.50. Sent free for 20 new subscribers.

Ladies' Watch — Something like the one above. Solid Silver case, with a Swiss jewelled movement. Price \$9.00 Sent free for 10 new subscribers.

NUT SET.

One cracker and six picks, all nickel plated & engraved. Price 50 cents.

Free for one new subscriber.

Frydetoner. 1ste, 2det eller 3die Bind af denne velkendte Sangbog med udmærkede Sange og Melodier. Hvert Bind koster \$1.50, men faaes frit for to nye Abonnenter.

Hyttetænderen. En af de mest interessante Fortællinger nogenstinde trykt 403 Sider. Bint indbundet. Koster 75c. For to nye Abonnenter. Som Julegave til en Ven vil den være udmærket.

Vælg hvad du vil.

For en ny Abonnent vælg en af følgende Bøger eller Gjenstande:

Victoria. Gribende Fortælling af Pastor Schelbon. Bakkert indbundet

Gode Mænd og Kvinder. Biografier og Portrætter af nogle af de bedste Mænd og Kvinder, som har levet.

Margery. Spændende Fortælling om Fortsæl og sandt Kristenmod 50 elegante Billeder med Deres Navn og Adresse. 2 x 3½ Tomme.

Billeder af Kristus tolv Aar gammel. Af Hofmann. Paa tyk, stiv Pap. 6 x 8 Tommer. 3 brunagtig Carbonette.

Guitar-toner. Uandelige Sange med Musik for en Stemme og med Guitarakkompagnement.

Fountain Pen. Parker's jointless "lucky curve" Fountain Pen. Cost \$2.00. For three new subscribers.

Bible. Baxter's Selfpronouncing Bible, Complete Concordance. 245 pages of Bible Helps. 16 colored maps. Flexible binding. Price \$2.75. For four new subscribers. You must see this Bible before you understand what a splendid offer this is.

Norge i Billeder! Du kan ikke blade gennem denne dejlige Bog uden der føles en Klump i Halsen ret som det er. „Na, du Norge, med stolte Tindber, brusende Fosse, solblanke Tjern, fagre Bler, nette Smaagaarde og Fladse langs Elvedrag og opover Fjeldsiderne, hvor du dog er et dejligt Land!“ Disse eller lignende Udtryk svæver paa dine Læber, naar den ene vandre Scene efter den anden overulles for dit Blik, og træffer du paa et Sted, du selv har seet eller hørt meget omtalt, da blir du glad og oprørt uden Lige. „Norge i Billeder“ indeholder 98 helfsides Illustrationer. Koster \$2.00. For tre nye Abonnenter.

Prædikanter. Korte Prædikener over 2den Evangelietekstrække af Prester og Profesorer i Den Forenede Kirke. Denne Huspostil har vundet stor Udbredelse og fortjener det. Prædikenerne er af Mænd, som er mere eller mindre kendte i den nord-lutheriske Kirke hertilands. De er alle gode, men enkelte er udmærkede. En god Ting ved denne Samling er, at alle Prædikener er korte, saa de ikke virker trættende ved Gjennemlæsning. Trykt paa særdeles godt Papir og bakkert indbundet. Vilde være meget passende som Julegave til Forældre. For to nye Abonnenter.

The Rand-McNally New Imperial Atlas of the World. New Official Census of 1900. An accurate, up-to-date ready reference work for the use of everybody. Colored maps of every country in the world, and of each State, Territory, Province, etc. in the U. S., the Provinces of Canada, the Continents and Islands. 297 Marginal index; 160 pages. Size 12x14 inches. Bound in extra crown, colored edges. \$2.50. For three new subscribers.

Stærke Bønder. Fortælling af Pastor G. Vagaard, 155 Sider; bakkert indbundet. Dette er en af denne populære Forfatters bedste Fortællinger. Der er ikke en trættende Linje fra Begyndelse til Ende. Bvlt, interessant og lærerig er den, som alle de andre Bøger af denne Digterprest. Som Julegave til en Ven vil den være udmærket. Faaes for en ny Abonnent. Dette er ogsaa en af de bedste Præmier for en ny Abonnent i hele Bisten.

Angdommens Ven Publishing Co.

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.